

Ad cognoscendam conclusionem demonstrationis non oportet cognoscere de subjecto *quid*, sed utimur quandoque effectu loco definitionis causae. i, 140, b.

Adveniente demonstratione, idem habitus qui habet rationem fidei, potest habere rationem scientiae. v, 385, a.

Quid demonstretur ad sensum? vi, 161, a.

DENOMINATIO

Nullus gradus formae denominat subjectum, nisi sit ultra medium latitudinis ejus. ii, 149, a et b.

Illud a quo aliquid denominatur, non oportet quod sit semper forma ex natura rei. ii, 318, a-332, b.

Diversa denominatio secundum diversam generis naturam. ii, 327, b.

Utrum actio denominet agens denominatione extrinseca? iii, 38, b-60, b, in fine.

Ad denominationem; quare? v, 50, a, in fine.

Proprietas partis non denominat totum absolute, quando talis proprietas potest convenire toti et parti. v, 149, a-156, a.

DEPENDENTIA, DÉPENDERE

A quo dependet usus specierum intelligibilium? ii, 362, b.

Dependentia scientiae a suo objecto. ii, 405, b.

Forma, per se, et secundum rationem formae, non dependet nisi a Deo. iii, 30, a.

Dependere a Deo non convenit uniformiter omnibus, sicut nec creari. iii, 56, b.

Duae sunt dependentiae formae, quibus scilicet dependet a Deo, et a subjecto. iii, 141, a.

Dependentia speciei intelligibilis ab objecto. iii, 309, a.

Dependens essentialiter a natura generis, non necessario dependet ab aliquo signato sub illo, sed ab omnibus sub disjunctione. iv, 30, b.

Dependentia unius individui ab alio. iv, 180, a.

Qua dependentia unum analogorum ab alio dependet? iv, 498, a.

Qualis et quotuplex sit dependentia naturae assumptae a persona assumente? v, 8, a-12, a.

Nullus effectus dependet essentialiter ab actione creature, sed tantum a divina. vii, 22, b, in fine.

DESIDERIUM

Quomodo desiderium differt ab amore? i, 76, a et b.

Quodnam est naturale desiderium intellectus creati relate ad cognitionem? v, 221, b, in fine, et inde.

Differentia inter desiderium et spem. v, 338, a, circa finem-345, b.

Deus potest esse objectum immediatum desiderii, licet aliquando sit non totale. v, 345, b.

Desiderium naturale in cognoscentibus, quid? vii, 37, b-39, b.

Omne desiderium humanum in futura beatitudine satiabitur; et quotuplex? vii, 164, a, et inde.

DESPERATIO

Desperatio potest stare sine infidelitate; et quomodo? v, 349, a et b.

DETERMINARE, DETERMINATIO

Determinatio intellectus ad unum tripliciter potest esse. i, 3, a, et inde-iv, 232, a.

In appetibilibus, brutum determinatur ad unum, non autem homo. Quare? ii, 441, a.

Determinatio divini velle, quid addat ad ipsum? ii, 587, a.

Causa secunda determinat *esse*. iii, 102, b.

Nisi quiddam determinat sibi genus, determinat sibi speciem. iv, 30, b.

Ab eo quod non est nec potest simul esse cum determinato, potest aliquid determinari ordinabiliter, licet non effective. iv, 86, a.

Quid facit determinationem intellectus, ut scilicet determinate sistat in aliqua consideratione, et non in alia? iv, 216, b. Quomodo voluntas, cum sit de se indeterminata, potest determinare se et etiam intellectum? Et quomodo etiam determinatur ab intellectu? iv, 220, a-224, b-245, a et b.

Unde proveniat determinatio agentis ad alteram partem? iv, 229, a.

Determinatio intellectus aut voluntatis in Deo non tollit contingentiam a rebus. iv, 251, a.

De determinatione actus. v, 294, a, et inde-300, a = vii, 141, a.

DEUS, DIVINUM

Deus est subjectum et objectum formale theologiae. i, 48, b. Intellectus divinus non indiget enuntiabili. i, 56, b, et inde.

Deus non potest odio haberi nisi per accidens. i, 99, b, et inde-102, a-143, a = iii, 351, b = vii, 188, a.

Propter hoc quod aliquis Deum odio habeat, non est haereticus. i, 102, a.

Deus non potest odio haberi ab his qui eum per essentiam vident. i, 145, a et b = v, 436, b.

Deus non potest pro statu viae a nobis cognosci immediate et per essentiam suam, vel in se. i, 120, b = ii, 175, a = v, 372, b.

Quem modum tenere debemus ad cognoscendum Deum in hac vita? i, 121, a-139, a, et inde.

In via possumus cognoscere Deum ex suis et in suis effectibus. i, 122, a.

De Deo non cognoscimus in via nisi *an est*, et *quia est*, non autem *quid est*. Quis sensus? i, 122, a et b-139, a et b.

Deus potest in via immediate cognosci, ita quod ad cogitandum de Deo non oportet cogitare de alio. i, 122, b.

Non est contradictio cum dicitur, de Deo immediate cogito, et tamen Deum non immediate cognosco. i, 123, b.

In statu viae possumus habere aliquem conceptum de Deo proprium, et similiter aliquam speciem Deo propriam. i, 124, a.

Eodem conceptu quo viator concipit creaturam potest concipere Deum, licet nomen significans illum conceptum non dicatur univoce de Deo et creatura. i, 124, a.

Nullum nomen a nobis impositum dicitur univoce de Deo et creatura. i, 125, a-359, a-361, b-401, a = ii, 172, a.

Utrum ens dicatur univoce de Deo et creaturis? i, 129, b, et inde-141, a, et inde.

Summa Dei cognitio nobis possibilis in via, quare? i, 139, b.

Negationes in Deo non sunt certa per aliquam affirmationem. i, 141, a.

Hac propositio, *Deus est*, secundum se est per se nota, non autem quoad nos. i, 145, a.

Utrum haec propositio, *Deus est*, si per se nota beato? i, 147, a-150, a.

Cognitio Dei quomodo sit nobis naturaliter inserta? i, 150, a, in fine.

Deus nullo modo potest dici compositus, etiam secundum rationem. i, 160, a, et inde-162, a.

Plures rationes de Deo dicuntur, in quo sunt subjective, et in quo fundamentaliter? i, 160, b.

Licet Deus sit unum formale conceptibile in se, est tamen multiplex secundum rationem viatori. i, 161, b, in fine.

Deus est unus. Probatur multipliciter. i, 164, b et inde.

Solus Deus non est effectus. i, 165, a.

Deus est causa non solum finalis, sed etiam effectiva, secundum Aristotelem et Commentatorem. i, 169, a et b ii, 534, a et b, etc.

Solus Deus est bonus per essentiam, caetera omnia per participationem. i, 179, a-180, b.

Substantia creata, etiam per Dei potentiam, non potest separari quolibet accidente. i, 185, a.

Deus non posset separare proprias passiones a subjecto, nec a se invicem. i, 218, b iii, 56, a = vi, 182, b.

Intellectus in Deo non habet rationem potentiae, nec comparatur ad suum intelligere sicut potentia ad actum, nisi secundum nostrum modum intelligendi. i, 219, b, in fine-276, b = ii, 369, a.

Hoc nomen *Deus*, et quodlibet aliud concretum substantiale, significat distincte quidditatem vel essentiam; indistincte autem, supposita illius naturae. i, 222, a ii, 171, b.

Hae propositio, *Deus non generat Deum*, est falsa. i, 224, a.

Hoc nomen *Deus* convenit cum terminis communibus, et cum discretis; et in quibus? i, 224, b.

Ista propositio, *Deus non generat*, non aequipollet huic, *Essentia divina non generat*; sed huic, *Nihil quod subsistit in divina essentia, generat*. i, 225, a.

In hac propositione, *Deus non generat*, negatio intelligitur precedere, et totum negare. i, 225, b.

Hae propositio est vera, *Deus genuit Deum*, et non solum vera, immo propria. i, 226, a.

Quae sit naturalis suppositio huius termini *Deus*? i, 226, a-227, a et b.

Utrum in hac propositione, *Deus creat*, ly *Deus* supponat pro persona? i, 226, a in fine-226, b, in fine.

Utrum ly *Deus* supponat pro tribus personis, cum dicitur: *Regi saeculorum*, etc.? i, 226, b-227, a.

Utrum hoc nomen *Deus* possit quandoque pro essentia et quandoque pro persona supponere? i, 226, b-227, a.

In solo Deo non differt suppositum et natura, abstractum et concretum? i, 231, b.

Essentia divina differt ab aliis formis in duobus. i, 248, b iii, 227, a.

Qualiter in divinis dicatur passio? i, 252, a.

In divinis relativum dicitur multipliciter. i, 255, a.

Essentia divina est principium omnium actuum divinarum. i, 259, a.

Essentia divina est principium actus generationis, sub ratione qua essentia est natura. i, 259, b.

In divinis, quid dicat potentia generandi in recto, quid in obliquo? i, 271, a et b.

Duplex distinctio in his quae de Deo dicuntur. i, 276, b.

Voluntas in Deo non habet rationem potentiae, nisi secundum nostrum modum intelligendi. i, 276, b.

In divinis, licet proprietas personalis teneat locum principii individuantis, non tamen contrahit aut determinat divinam essentiam. i, 294, b.

Quomodo inveniat in divinis ratio individui? i, 295, a.

Deus non est proprie in aliquo genere, nec potest habere differentiam suam constitutivam. i, 333, b-358, b, et inde-362, b.

Deus non est in genere reductive. i, 334, b.

Relatio invenitur in divinis etiam secundum rationem generis; et quomodo intelligatur remanere in eis aliqua secundum rationem generis vel speciei? i, 360, b, et inde.

In divinis nullo modo totum universale invenitur. i, 360, b.

Quenam est differentia inter actionem divinam et actionem predicamentalem? i, 361, a iii, 28, a.

Scientia Dei et scientia nostra non sunt ejusdem generis. i, 361, b, et inde.

In Deo non solum sunt attributa, sed etiam eorum rationes. i, 375, a.

Juxta doctrinam S. Thomae, in Deo multae sunt formalitates, secundum unum sensum; et, secundum alium, non est in Deo nisi una formalitas. i, 376, a.

Nulla Dei perfectio est diffinibilis. i, 391, a-392, b-406, b, in fine.

Deum distincte et intuitive cognoscere perfectiones suas potest dupliciter intelligi. i, 391, a, in fine, b.

Omnēs perfectiones divinae sunt in Deo unitissime. i, 394, a ii, 417, b, et inde.

Dupliciter contingit aliquem conceptum predicari de Deo quidditative; et in quonam sensu aliquis conceptus est quidditative communis Deo et creaturis? i, 400, b, et inde.

Ratio divinitatis inadequata, prout est ratio quam habet viator, est substrata aliis rationibus attributalibus de Deo; secus de adequata. i, 404, b.

Divinitas, eo sapientia, quo essentia. Quis sensus? i, 406, a?

Nomina dicta de Deo non sunt synonyma. i, 406, b.

Absolute de Deo predicantur nomina attributalia; et quid significant? i, 407, b.

In quonam sensu rationes attributorum habent in Deo proximum fundamentum? i, 412, a-413, b.

Nihil imperfectionem includens est in Deo subjective vel formaliter; secus ut in fundamento suae veritatis. i, 414, a.

Utrum *nunc* possit aliquomodo Deo attribui? ii, 6, b-9, a.

Utrum in Deo sit aliqua duratio? ii, 8, a-10, b.

Quidquid agitur in toto decursu temporis, divinus intellectus intuetur in tota sua aeternitate quasi praesens; nec tamen id quod agitur in quadam parte temporis, est existens in tota sua aeternitate. ii, 10, b-424, a, in fine-449, b.

In Deo non est amor zelativus, vel incentivus, nisi metaphorice. ii, 16, b.

In divinis relatio distinguit personas, non autem essentia. Quare? ii, 29, a.

Relatio in divinis non distinguit ut est res; sed hoc habet ex sua ratione. Quis sensus? ii, 29, b-343, b.

Prius et *Posterius* non sunt in divinis nisi secundum modum intelligendi. ii, 42, b.

Amor non solum in divinis, sed etiam in nobis, procedit a verbo, sed imperfectius in nobis. ii, 53, b.

Utrum Deus posset dici debitor, et quomodo? ii, 88, a-500, b iv, 279, a et b-280, a.

Deus non diligit de novo creaturas, sed ab aeterno. ii, 92, b.

Ex hoc quod Deus immutabiliter diligit creaturas, non sequitur quod eas de necessitate producat. ii, 93, a.

Deus nihil vult necessario absolute, nisi bonitatem suam. ii, 93, a.

Qua necessitate Deus diligit justum et odit vitiosum? ii, 93, b.

Quomodo posset Deus, vel non posset unam formam in subjecto remittere, contraria non intensa? ii, 121, b, circa finem.

Ex hoc quod Deus non videt aliquam charitatem factibilem infinitam, non sequitur quod videat maximam quam potest facere, sed quod, quacunque factibili visa, videt majorem. ii, 136, a.

Deus est a nobis diligibilis in infinitum in potentia, non autem in actu. ii, 136, b.

Quomodo actus dilectionis Dei, possibilis haberi in via, continetur in nostra voluntate? ii, 136, b.

Amor tripliciter sumitur in divinis; et primo modo est quid commune toti Trinitati, et appropriatum Spiritui Sancto; secundo modo est proprium Spiritui Sancto; tertio modo est quid notionale. ii, 146, b-333, a.

Amor personalis, vel notionalis, in divinis, est illud quo omnia dona nobis donantur. ii, 147, a.

In divinis personis necesse est ponere aequalitatem. ii, 152, b.

Aequalitas in divinis fundatur in quantitate virtutis. ii, 152, b-153, a.

Aequalitas et similitudo in divinis non sunt relationes a

- relationibus personalibus secundum rem distinctae, sed bene secundum rationem vel intellectum. II, 153, b.
- Equalitas in divinis non importat negationem majoris et minoris, sed habitudinem quam talis negatio consequitur. II, 155, a.
- Equalitas et similitudo et identitas in divinis sola ratione differunt. II, 155, b.
- Divina potentia est omnipotentia; quae ad aliquid quidem comparatur ut ad operatum, ad aliquid vero ut ad operationem. II, 166, a-308, b.
- Potentia passiva non est proprie in divinis, sed solum grammaticaliter; nec distinguitur ab activa quae est in Deo. II, 167, b-505, a et b.
- In divinis dare et accipere sunt idem realiter; et tamen dare non est accipere. II, 168, a.
- Deus dicitur omnipotens quia potest omne possibile; et hoc possibile non distinguitur contra necessarium, sed est possibile logicum. II, 169, b-509, a.
- Nullum nomen proprie dicitur de Deo, quantum ad modum significandi. II, 170, a.
- Aliqua nomina proprie dicuntur de Deo, quantum ad rem significatam, et quaedam non, sed solum metaphorice. II, 170, b.
- Nomina quae proprie dicuntur de Deo, quae scilicet significant perfectionem simpliciter, prius dicuntur de Deo quam de creaturis. II, 170, b.
- Nullum nomen a nobis impositum significat divinam essentiam ut in se est, sed solum secundum quod representatur in perfectionibus creaturarum. II, 171, a.
- Nullum nomen a nobis impositum significat Deum secundum ejus simplicem et proprium ei soli conceptum. II, 171, b.
- In divinis sunt quatuor modi significandi. II, 184, b.
- De modo quo numerus est in divinis. II, 207, a, et inde.
- Relatio ut subsistens, in divinis, quid? II, 213, b.
- Licet relatio ex natura relationis habeat constituere et distinguere in *esse* relativo divinas hypostases, non tamen ex natura relationis habet distinguere aut constituere illas in *esse* hypostatico subsistente, seu personali. II, 216, b.
- In divinis non est aliqua participatio. II, 225, a.
- Quare divina essentia possit secundum rem *esse* communis pluribus? II, 225, b.
- In divinis, licet sit unum tantum subsistere, non tamen una tantum subsistentia. II, 225, b-233, b, in fine, et inde.
- Licet essentia divina velit et intelligat, non tamen acquiritur quod sit suppositum. II, 225, b, in fine.
- In divinis relatio non presupponit suppositum constitutum, immo constituit. II, 228, a.
- In divinis relationes oppositae non possunt *esse* in eodem supposito, sicut possunt in creaturis. II, 228, b.
- In divinis hypostasis non est ens per accidens, quamvis essentia et relatio in ea uniantur. II, 228, b.
- Relatio, in divinis, sub diversis rationibus diversa constituit; et quid prius, secundum intellectum? II, 230, a.
- In divinis eadem relatio significatur per haec tria, scilicet Pater, paternitas, et generatio; sed diversimode. II, 231, a.
- Divina essentia dat et personis et relationibus subsistere. II, 234, a.
- Nulla modo concedendum est quod in divinis sit nisi unum *esse*. II, 234, b-343, a = v, 9, a-76, b.
- In divinis actio non dicit rem de predicamento actionis, sed potius divinam essentiam cum relatione. II, 235, b = III, 27, a-28, a-54, a.
- In Deo, etiamsi omnia sint sine fluxu, possunt tamen plura intelligi per modum actionis. II, 240, a.
- In perfectione divina plus continetur quam significet quodcumque nomen dictum de Deo. II, 240, b.
- Licet omne *intelligere* in nobis sit *dicere*, non tamen in Deo. II, 243, b.
- Nomen cogitationis non proprie dicitur de Deo. II, 260, b-261, a.
- Utrum et quomodo relationes divinae sint infinitae? II, 266, b-270, a.
- Notiones sunt ponenda in divinis. II, 271, a.
- Uti in divinis nominibus concretis et abstractis, eis non praepjudicat. II, 271, a-280, a.
- Quomodo principium dicatur in divinis? II, 271, b, et inde.
- In divinis non competit nomen causae. II, 272, a.
- Utrum in divinis sint plures proprietates? II, 273, a, et inde-277, a, et inde.
- Quomodo in divinis ens et res praedicentur singulariter vel pluraliter? II, 277, a, et b.
- Quomodo in divinis verificentur locutiones transitivae? II, 279, a.
- Deus non refertur ad creaturas relatione reali. II, 283, b, in fine, et inde.
- Utrum hoc ideo sit quia divina essentia, cum sit illimitata, non est infra idem genus cum creatura? II, 296, b, et inde-308, b, et inde.
- Utrum Deus aeternaliter referretur ad creaturas quae non erant. II, 297, b-309, b.
- Utrum Deus realiter referatur ad creaturas ex tempore? II, 297, b-309, b.
- Deus non potest transferre relationem, vel aliud accidens, de subjecto in subjectum. II, 308, a et b.
- Deus est realiter dominus et creator, etc., non per relationem realem suam, sed creaturam, et propter eadem potentiam, etc. II, 309, b.
- Deus refertur ad creaturas relatione secundum rationem. II, 312, a.
- Talium relationum quaedam sunt in Deo ex tempore, quaedam vero ab aeterno. II, 313, a-430, a in fine, b = v, 139, a.
- Dei ad creaturas *esse* relationem rationis ex tempore, potest intelligi multipliciter. II, 317, b, in fine.
- Equalitas ponit in Deo relationem secundum rationem. II, 318, b.
- Equalitas in divinis non est divina essentia. II, 319, a.
- In divinis aequalitas dicit duo; et quae? II, 325, a.
- In quonam fundantur relationes originis in divinis? II, 325, b.
- Amor personalis in divinis quomodo se habeat ad Patrem diligentem? II, 327, b-328, a.
- Utrum in divinis concedendum sit quod aliquis amor producat? II, 331, b-333, b.
- In divinis, duo amores, scilicet essentialis et notionalis, distinguuntur solum secundum rationem. II, 333, a.
- Divina essentia et proprietas relativa sunt idem realiter. II, 336, b.
- Quomodo in divinis distinguantur paternitas et filio? II, 342, b, in fine.
- Qualiter debeat intelligi quod in divinis relatio comparata ad essentiam sit ratio sola? II, 344, a.
- Ad quemnam sensum exponendum est illud Augustini, quod relationes non praedicantur de Deo secundum substantiam, nec secundum accidens? II, 344, b.
- In divinis, eadem res distincta secundum rationem, est communicabilis et incommunicabilis. II, 345, a.
- Licet essentia divina et relatio sint eadem res, tamen essentia non est eadem convertibiliter relationi. II, 345, b.
- Respectu operationum immanentium non est potentia in divinis. II, 361, a-565, a.
- Deus posset separare ab intellectu suum *intelligere* prout dicit actum intelligendi, secus prout dicit *esse* formae cum relatione ad intellectum. II, 365, a = III, 281, b.
- Intelligere* in Deo est actio, sed non elicit a potentia. II, 365, a.
- Deus est intellectivus. II, 369, a.

Intelligere Dei est sua essentia. II, 369, b.

Intelligit et videt Deus non per aliam speciem quam per suam essentiam. II, 369, b = IV, 190, b.

Utrum secundum verum modum intelligendi sit Deo attribuenda ratio intellectus? II, 370, a et b.

Sola essentia divina est primum et principale objectum divini intellectus. II, 371, a.

Deus cognoscit alia a se sicut in essentia sua visa. II, 371, b.

Deus cognoscit alia a se propria cognitione, scilicet non solum in communi, sed etiam in quantum sunt ab invicem distincta. II, 372, a.

Deus cognoscit singularia, et ut distincta. II, 372, b-388, a. Creaturae intellectae a Deo, sunt secunda intellecta respectu divini intellectus. II, 373, b.

Deus intelligit tantum se (XII *Metaphys.*) Quis sensus? II, 373, b-461, a.

Utrum in prospectu divini intellectus sit evacuata divisio continui? II, 376, a-384, b-385, a.

Utrum in prospectu divino possit poni magnitudo infinita? II, 376, b-385, b.

Utrum in divino prospectu sint evacuatae species numerorum, seu infinitum numero? II, 376, b, et inde-385, b, et inde.

Divina essentia est aequae universalis secundum actualitatem et virtutem, sicut ens secundum predicationem. II, 383, b.

Nulla est subalternatio entis communis ad objectum divinae scientiae. II, 383, b.

Quale esse habeant res in intellectu divino? II, 384, a et b-387, a, circa finem.

Deus cognoscit infinita, non tamen per modum infiniti. II, 385, a-541, a, et inde-557, a.

Quaelibet pars continui in divino intellectu est divisibilis et indivisibilis; et quomodo? II, 385, a, in fine, b = V, 227, a et b.

Licet Deus nullam magnitudinem tam magnam intelligat, quin intelligat maiorem, nunquam tamen intelligit infinitam. II, 385, b.

Nunquam invenitur dictum a sanctis, nec vere aut proprie dici potest, quod Deus sit speculum creaturarum, sed bene e contra; est tamen Deus exemplar creaturarum. II, 386, a-420, b = VII, 251, b.

Deus intelligit aliquid extra se. Quis sensus? II, 387, a.

Nullus discursus est in intellectu divino. II, 388, a-394, b = IV, 195, a.

Scientia Dei est speculativa et practica. II, 393, b.

Scientia Dei non est habitualis. II, 394, a.

Scientia Dei non est discursiva, vel ratiocinativa. II, 394, b.

Divina scientia non componit aut dividit, neque Deus intelligit componendo et dividendo. II, 394, b.

Deus omnia simul intelligit. II, 395, a.

Deus cognoscit enuntiabilia et complexa. II, 395, b.

Divina scientia, seu divina cognitio, non est universalis, vel particularis. II, 395, b.

Scientia Dei est causa rerum. II, 396, a.

Inter scientiam Dei et rem causatam ab ipso est duplex medium. II, 397, a.

Scientia Dei est hybridus. II, 397, a.

Divina scientia non est imitatio scientiae nostrae, nec equivoca, sed analoga. II, 398, b.

Utrum scientia Dei de se distinguatur secundum rationem a scientia quam habet de creaturis? II, 399, b-400, a-402, a, in fine, b.

Utrum Deus habeat scientiam practicam non solum de creabilibus fiendis, sed etiam de non fiendis. II, 400, b-402, b.

Utrum Deus, intelligendo essentiam uniuscujusque, intelligat omnia quae de eo predicari possunt? II, 401, a-403, b-462, b.

Distinctio scientiae quam Deus habet de se, et scientiae

quam habet de creaturis, non est intelligenda secundum disparationem, sed secundum precisionem. II, 402, a, in fine.

Cognita divina potentia, cognoscuntur omnia quae virtualiter in ea continentur. Quis sensus? II, 404, a.

Qua ratione divina essentia, licet sit species qua divinus intellectus est in actu, est primo intellectum a divino intellectu? II, 404, a.

Scientia Dei est causa rerum, secundum quod habet voluntatem adjunctam. Quis sensus? II, 405, a.

Multitudo intelligibilium a Deo intellectorum, non est extra intellectum divinum. II, 406, a.

Rationes creaturarum in Deo sunt plures et distinctae secundum respectus rationis, licet sint eadem secundum rem. II, 407, b.

Ille plures rationes sunt plures ideae. II, 407, b.

Licet Deus non habeat ideam proprie nisi de cognitis ab eo practice, habet tamen rationes de cognitis ab eo practice et speculative. II, 409, b.

Non omnia distincta in re habent proprias et distinctas ideas in Deo, proprie loquendo de idea. II, 410, b.

Mala non habent propriam ideam in Deo; nec materia prima, aliam ab idea formae vel compositi; nec accidentia per se, aliam ab idea subjecti; secus de accidentibus per accidens; nec genera aut species, aliam ab idea individui. II, 410, b, et inde.

Illa tantummodo habent distinctas ideas in Deo, quae distinctae sunt facibilia. II, 411, a.

Omnia quae habent in Deo ideam, aut rationem, vel similitudinem, sunt vita in Deo. II, 411, a.

Res verius sunt in Deo quam in seipsis. II, 412, a = VII, 244, b.

Intelligendum tamen hoc est quantum ad esse, non autem quantum ad esse hoc. II, 412, a.

Utrum divina essentia sit idea creaturarum? II, 414, b, et inde-422, a, et inde.

Utrum, si de ratione rerum naturalium non esset materia omnino, res essent verius in Deo quam in propria natura? II, 417, b-424, a.

Deus non est formaliter omnis entitas, ut justus, sapiens, etc., per rationem divinitatis; sed illative. II, 420, a.

De modo quo divina essentia representat distincte creaturas. II, 421, a, et inde.

Intellectum a Deo, quid? II, 423, b.

Utrum Deo competat formaliter duratio? II, 426, a-428, b.

Deus est in omnibus creaturis non sicut pars essentiae aut sicut accidens, sed sicut agens adest ei in quod agit. II, 431, a.

Deus est ubique, non solum sicut in omni re, sed modo speciali est in omni loco. II, 431, a et b.

Deus generaliter est in omni re triplici modo, scilicet per praesentiam, essentiam et potentiam; licet aliquibus specialibus modis sit in aliquibus creaturis. II, 431, b.

Utrum ex hoc quod movens et motum sunt simul, Deus sit ubique? II, 432, a, in fine, et inde-435, b = III, 123, a, et inde-130, b, et inde.

Utrum Deus sit in Sanctis per gratiam sicut objectum in operante? II, 433, b-437, b.

Utrum praesentia Dei in rebus sit praesentia intuitus? II, 434, a-437, b.

Utrum Deus sit in rebus per potentiam, sicut rex in regno? II, 434, a-438, a.

Praesentialitas Dei in rebus, quid? II, 435, a.

Quid sit fundamentum praesentialitatis seu simultatis Dei ad creaturas? II, 437, a.

Quomodo Deus sit in illo qui eum diligit habitualiter tantum? II, 437, b.

Cur Deus non dicitur esse principaliter in sua essentia quam cognoscit, sicut per hoc quod cognoscit creaturas dicitur esse in eis. II, 437, b.

Similitudo essendi regis in regno non perfecte exprimit

modum quo Deus est in rebus per potentiam. II, 438, a et b.

Modi essendi Dei in creaturis, quomodo distinguantur, et in quo fundentur in Deo? II, 438, b.

Licet Dei voluntas consequens semper impleatur, non tamen generaliter necessitatem rebus volitis imponit. II, 440, a et b-577, b.

Divinus intellectus et divina scientia sunt prima radix contingentiae in creaturis. II, 440, b, in fine-441, a.

Quomodo scientia Dei habeat necessariam habitudinem ad res, et quomodo non? II, 441, b-465, b.

Licet in Deo sit mera necessitas, actus tamen divinae voluntatis habet contingentes habitudines ad objecta secundaria. II, 444, b.

Scientia Dei attingit necessario omne intelligibile, non autem voluntas omne volibile. II, 447, a-465, b.

Deus non cognoscit futura ut futura sunt, immo aeternaliter cognoscit ea ut sunt in seipsis. II, 448, b-465, a.

Licet futura producantur a suis causis successive, non tamen Deus cognoscit ea successive. II, 449, a.

Licet Deus non cognoscat futura ut futura sunt, tamen cognoscit contingentia esse praesentia sibi, et futura aliis. II, 449, b-472, a.

Cognitio Dei de futuris est infallibilis et certissima. II, 450, a.

Divina cognitio de futuris magis dicitur providentia quam praeventia. II, 450, a.

Utrum immutabilitas divinae scientiae rebus scitis necessitatem imponat? II, 451, a-456, a-468, b.

Quodcumque contingens Deus scivit esse futurum, necessario scivit illud esse futurum, sic quod ista est necessaria absolute: Deus scivit Antichristum esse futurum. II, 451, a.

Propositio de futuro quod Deus scivit futurum, est uno modo necessaria, et alio modo non. II, 452, b-459, b-471, b, et inde-495, a.

Deus scit aliquid esse futurum, quod tamen nunquam erit. II, 453, b.

Utrum contingentia rerum ponat mutabilitatem in scientia Dei? II, 456, b-469, a.

Quomodo ideae sint in Deo ante actum voluntatis, et quomodo non? II, 464, a.

Infinite ideae sunt actu in Deo. II, 465, a.

Scientia Dei est necessaria in se, non autem quantum ad habitudines ad scita extra. II, 465, b.

Quodcumque enumerabile Deus scivit, scit. Quis sensus? II, 466, a-469, a.

Licet habitudines scientiae Dei ad scita extra, fundentur super actum divini intellectus, qui actus est necessarius, non tamen sunt necessariae. II, 466, b.

Predicta contingentia scientiae Dei quantum ad habitudines, quid sit, et cui inhaereat? II, 466, b, in fine, et inde.

Non eandem habitudinem habet actus divinae scientiae ad scitum, quam habet actus voluntatis ejus ad volitum. Scitum quippe est immutabiliter verum pro mensura pro qua subditur divinae scientiae. II, 468, b-469, b.

Ex hoc quod Deus scit futura esse sibi praesentia, non sequitur quod verum sit illa esse vel fuisse creata nunc, vel ab aeterno. II, 472, a.

Scientia quam habet Deus de rebus creatis, ad modum scientiae artificis consideranda est. II, 479, a.

Quid est dispositio in divinis? II, 479, a, et inde.

Contingens super quod transit actus divinae cognitionis, non est absolute necessarium. II, 487, a.

Utrum divinum *velle* sit semper ut in egrediendo? II, 492, a-493, b, in fine, et inde.

Utrum scientia visionis in Deo possit se extendere ad alia quam ad quae se extendit? II, 492, a, in fine-494, b.

Potentia divina non est principium secundum rem divinae actionis, sed secundum rationem, quamvis sit principium

secundum rem illius quod producitur per actionem Dei. II, 494, a-506, a, in fine, b.

An Deus possit scire quod nescit, aut plura scire quam sciat, nec tamen propter hoc sit mutabilis? II, 494, b = v. 230, b.

Multa eveniunt contingenter, non obstante divina providentia, praescientia, praedestinatione, etc. Quis sensus? II, 495, b.

Deus vult omnes homines salvos fieri, tripliciter exponitur. II, 497, b.

Quomodo Deus reprobet sine nota crudelitatis? II, 504, a.

Divina potentia non est aliud ab ejus essentia secundum rem, sed solum secundum rationem. II, 505, b.

Divinae potentiae activae non correspondet aliqua potentia passiva eam adequans, licet materia prima multas formas possit a Deo recipere, ad quas non est in potentia naturali, licet sit in potentia obedientiali. II, 507, a.

Deus indidit materiae duplices rationes; scilicet causales vel obedientiales, et seminales. II, 508, a.

Deus potest omnia facere. II, 508, b.

Deus non potest facere illa quae sunt potentiae passivae, nec illa quae sunt contra rationem facibilis, nec illa quae ejus derogant voluntati vel scientiae. II, 510, a.

Deus non potest facere duo opposita simul inesse eidem secundum idem; nec quod praeteritum non fuerit; nec aliquid sibi aequale. II, 510, b-515, b, et inde-521, a, et inde.

Deus nullo modo peccare potest, aut alium ad peccatum inducere, ita quod nullo modo potest esse causa peccati. II, 511, a = III, 338, a = IV, 425, a et b.

In Deo non differt secundum rem potentia absoluta et ordinata, nec potentia creativa, generativa et spirativa, sed secundum rationem; et quid haec omnia? II, 511, a.

In his quae divinae potentiae attribui possunt, est quadruplex ordo seu distinctio. II, 512, a.

Cur Deus id solum non possit, quod implicat contradictionem? II, 514, b, in fine, et inde-518, b, et inde = III, 98, b = IV, 49, a.

Deus non potest facere hominem vel animal absque membris organicis. II, 515, a-519, a.

Non est facibile, etiam per Dei potentiam, quod substantia corporea sit sine quantitate. II, 519, a = III, 190, b = VI, 235, b.

Deus non potest facere non solum quod est impossibile per se, sed etiam quod est impossibile per accidens. II, 521, a, et inde.

Deus non est infinitus secundum quantitatem molis continuam, vel discretam, sed secundum magnitudinem spiritalem. II, 523, a.

Deus non est infinitus privative, sed negative. II, 523, b. VII, 255, b.

Non solum Dei virtus est infinita negative, sed etiam ejus essentia, sapientia, et omnia quae in eo sunt. II, 523, b.

Licet divina potentia habeat infinitatem ex essentia, aliquem tamen modum infinitatis habet divina potentia, quem non habet essentia. II, 524, b, in fine-525, a = VII, 255, b.

Divina potentia duobus modis habet rationem infinitatis. II, 525, a.

Infinitas divinae potentiae sufficienter arguitur ex creatione rerum ex nihilo. II, 525, b.

Supposita aeternitate primi motus, argui potest infinitas divinae virtutis seu potentiae. II, 527, a.

Infinitas divinae potentiae concluditur ex activitate nostri intellectus. II, 528, a.

Utrum creatio, ex hoc quod nulla est proportio inter nullam potentiam et aliquam, divinae potentiae infinitatem arguat? II, 529, b-533, a.

Utrum Deus moveat primum caelum executive, vel tantum per modum finis? II, 530, a, et inde-534, a, et inde.

Deus albedinem sine quocumque subjecto creare potest. II, 532, a.

Deus est ipsum *esse* subsistens. Quis sensus? II, 532, b — III, 200, a.

Deus non potest facere aliquid simpliciter infinitum, sed bene secundum quid. II, 536, a.

Deus potest facere aliquam formam infinitam in ratione suae speciei, tam substantialem quam accidentalem. II, 536, a, in fine, b.

Deus non potest facere multitudinem aut magnitudinem dimensionem actu infinitam. II, 537, a, in fine, b.

Data quaecumque forma intensibili existente in subjecto, Deus potest eam intendere ad duplum, et ad triplum, et sic sine statu, ita quod nunquam perveniet ad tantam perfectionem, quin ad maiorem Deus eam perducere posset. II, 538, b.

Deus non potest producere aliquam creaturam ita perfectam, quin maiorem et perfectiorem in specie producere posset. II, 538, b.

Quaecumque rem productam Deus facere potest meliorem accidentaliter, non tamen essentialiter. II, 539, a, in fine.

Deus potest facere universum in infinitum melius quam sit, quantum ad aliquid, et quantum ad aliquid non. II, 539, b.

Universum posset fieri a Deo melius septemplex. II, 540, b.

Non repugnat Deum producere aliquam creaturam quae cognoscat infinita secundum numerum, vel secundum speciem, puta infinitas partes continui, vel infinitas figuras, quae sunt in continuo in potentia. II, 540, b.

Utrum Deus possit aliquam formam intensibilem et remissibilem facere infinitam intensive in sua specie? II, 546, a, et inde-556, b, et inde.

Utrum Deus posset facere infinitos mundos specie distinctos? II, 551, a-560, a.

Deus non potest facere animalitatem, vel humanitatem, vel aliam formam totius de cuius ratione sit materia, esse subsistentem per se. II, 554, b.

Deus non posset facere relationem subsistere sine fundamento et termino. II, 555, a.

Licet Deus possit quamlibet partem continui ab aliis separatam conservare, non tamen omnes collectivae; sicut quodlibet creabile potest creare, non tamen omne simul. II, 555, b.

Deus non potest continuare divisionem partium proportionalium continui secundum divisionem partium proportionalium temporis, puta horae. II, 556, b.

Licet Deus noverit infinita distincte, non tamen potest velle quod omnia illa sint actu. II, 557, a.

Intellectus noster differt ab intellectu divino quantum ad quatuor. II, 561, b.

In Deo est voluntas. II, 563, a.

Dei voluntas est ejus essentia secundum rem, licet differat secundum rationem. II, 563, b.

Velle divinum non dicitur a divina voluntate secundum rem, sed solum secundum nostrum modum significandi et intelligendi. II, 564, b, in fine-565, a.

Nullus actus divinae voluntatis dicitur proprie dolor vel tristitia. II, 565, b.

Nullus actus divinae voluntatis, secundum propriam rationem, dicitur spes vel desiderium. II, 566, a.

Appetitus non competit Deo secundum propriam rationem. II, 566, a.

Nullus actus divinae voluntatis est proprie timor vel penitentia. II, 566, a.

Nullus actus divinae voluntatis habet proprie rationem irae aut invidiae. II, 566, a, in fine, b.

Licet nullus actus divinae voluntatis habeat proprie rationem odii respectu alicujus rei, metaphorice tamen dicitur Deus aliqua odire. II, 566, b.

Deus non potest velle malum. II, 566, b.

Deus secundum similitudinem dicitur aliqua odire dupliciter. II, 567, a.

Aliquis actus divinae voluntatis habet rationem gaudii vel delectationis. II, 567, a.

Aliquis actus divinae voluntatis habet rationem amoris. II, 567, b.

Aliquis actus divinae voluntatis potest dici amor amicitiae proprie, et aliquis quasi amor concupiscentiae. II, 568, a.

In divina voluntate non est aliqua virtus per modum habitus. II, 568, a.

In divina voluntate non est fortitudo nec temperantia secundum propriam rationem qua dicuntur virtutes morales. II, 568, b.

Ratio justitiae distributivae salvatur in divina voluntate secundum propriam rationem; non autem commutativae, nisi secundum quandam proportionis aequalitatem. II, 568, b — IV, 277, a-278, a et b.

Tam passiones quam virtutes morales quae existunt circa passiones, possunt Deo attribui metaphorice; et ex hoc dicitur Deus metaphorice iratus, misericors, penitens, tristis, fortis, mansuetus, et sic de similibus. II, 569, a et b.

Utrum in Deo sit ponenda formaliter ratio odii? II, 570, a-571, b, in fine.

Utrum amor et gaudium et delectatio in Deo ratione differant? II, 570, a-572, a.

Utrum Deus amet creaturas amore concupiscentiae ex eo quod vult eis bonum? II, 570, b-572, a.

Habetne locum in Deo ratio justitiae commutativae? II, 570, b, et inde-572, a, et inde — IV, 277, a, et inde.

Divinum *velle* non potest a nobis intelligi nisi per modum eliciti. II, 571, a, in fine, b.

Deus in puniendo non servat aequalitatem inter culpam et poenam. II, 572, b.

Licet principale volitum a voluntate divina sit sola divina essentia, tamen Deus vult alia a sua essentia. II, 573, a.

Licet divina voluntas eadem volitione velit divinam essentiam et alia volita, non tamen necessario vult alia, sicut necessario vult divinam essentiam. II, 573, b.

Divina voluntas, quicquid vult, aeternaliter voluit, et ad ea volenda determinata est; et omnia quae vult, necessario vult, necessitate absoluta, vel necessitate suppositionis. II, 574, b.

Quomodo divina voluntas sit ad utrumlibet respectu creaturarum volitarum? II, 574, b.

Liberum arbitrium in Deo salvatur? II, 575, a.

Licet divina voluntas circa creatura nihil necessario absolute velit, vult tamen aliquid necessario ex suppositione. II, 575, b.

Deus aliqua vult voluntate antecedente, quae non vult voluntate consequente; et unde sumatur in eo ista distinctio voluntatis antecedentis et consequentis? II, 576, a, in fine, b, et inde.

Si Deus vult aliquid voluntate beneplaciti, necesse est quod illud fiat. II, 579, a.

Utrum *velle* divinum sit productivum creaturarum, proprie cadens super eas? II, 579, b, in fine, et inde-586, b, et inde.

Utrum Deus determinet se ad volendum aliquid ab aeterno per aliquod *velle* intrinsecum? II, 581, b, et inde-588, b, et inde.

Utrum *velle* divinum attingat aliquod volitum in particulari secundum omnes condiciones illud singulare circumstantes, sic quod tale *velle* sit efficax, nec possibile impediri? II, 582, b-589, b.

Utrum *velle* divinum circa causata habeat causalitatis rationem? II, 582, b, et inde-589, b.

Utrum Deus omnem voluntatem creatam necessitare possit, necessitate naturaliter precedente, vel quomodo? II, 583, b-590, a.

Utrum Deus possit nunc nolle quod nunc vult? II, 584, b-590, b.

Utrum auctores dicentes, *Id quod Deus vult, necessario*

- erent, intelligant de necessario absoluto, aut de conditionato? II, 585, b-591, a, in fine, et inde.
- Quid addat determinatio divini *velle* ad ipsum? II, 587, a.
- Nec in Deo, nec in creaturis agentibus per voluntatem, possibile est sequi determinatum effectum exterius, nisi precedente determinatione interiori. II, 589, a.
- Divina voluntas ad amandum se determinatur ex natura sua; ad volendum vero alia, per intellectum et sapientiam; et intellectus determinatur per voluntatem, quantum ad exercitium actus, etc. II, 589, a et b.
- Licet Deus amet creaturas, non tamen delectatur in illis. II, 589, b.
- Actus divinae voluntatis respectu Dei habet rationem dilectionis, respectu vero creaturarum habet rationem amoris concupiscentiae. II, 590, a.
- In potestate causae secundae, non tamquam causae *per quam*, sed *sine qua non*, est respectus volitionis Dei ad creaturas. II, 590, b-591, a.
- Deus continue influit *esse* rebus, etiam olim a se primo factis, etsi etiam ab aeterno factae fuissent. III, 12, a.
- Deus potuit non producere mundum, etiamsi non prederet mundum duratione. III, 13, b.
- Deus potuit hominem ab aeterno, et in *nunc* stante, producere de materia non praexistente. III, 22, a.
- Quomodo electio salvatur in Deo? III, 22, a.
- Aliqua creatio est Deus, et aliqua creatio non est Deus. III, 26, a.
- In divinis non ita proprie dicitur actio sicut substantia et relatio. III, 26, b-27, a-28, a.
- Quid est conservatio activa Dei, et quomodo distinguitur a creatione activa? III, 28, b, et inde-68, a, et inde.
- Omne aliud a Deo est productum ab eo. III, 29, b.
- Sine Deo conservante nullum ens aliud a Deo potest conservari. III, 29, b, in fine-45, b, in fine, et inde-79, b.
- Deus est causa non solum cujuslibet creaturae, sed etiam cujuslibet operationis ejus, quatuor modis. III, 30, b, et inde.
- Deus est principaliter causa cujuslibet actionis, quam causae secundae agentes. III, 31, a et b.
- Nihil dat *esse*, nisi Deus, ut causa principalis, et causa secundae, ut instrumentalis, agens in virtute Dei. III, 31, b.
- Utrum Deus immediate agat ad productionem effectus causae secundae? III, 46, b-82, a, etc.
- Actionem Dei esse ab aeterno, non autem effectum ejus, nihil dicere prohibet. III, 49, a.
- Deus ab aeterno creavit res, sed res non sunt ab aeterno create (August.). Quis sensus? III, 49, b, et inde.
- Deus non dicitur creator ab aeterno. III, 50, b, in fine-52, b.
- Quomodo differunt executio et *velle* in Deo? III, 51, a.
- Deus ab aeterno operabatur et agebat, non tamen ab aeterno aliquid producebat ad extra. III, 51, a, b, et inde.
- Quomodo intelligendum sit actionem divinam transire in passum? III, 52, a.
- Quatuor modis operatur Deus. III, 52, b.
- Licet Deus possit effective conservare creaturam, non tamen formaliter. III, 56, a.
- Creatura est a Deo tam secundum *esse* essentiae quam secundum *esse* existentiae, sed diversimode. III, 76, a.
- Deus est causa efficiens corporis caelestis, secundum Philosophum et Commentatorem, III, 78, a.
- Deus per se solum conservat in *esse*, generat vero et corrumpit mediante activo naturali. III, 79, b.
- Deus reliquit hominem in manu consilii sui. Quis sensus? III, 80, a - IV, 323, b-327, a.
- Nulli creaturae potest a Deo communicari potentia creandi sicut causae principali, nec sicut causae instrumentali. III, 84, a.
- Potentia creandi non est propria alicui divinae personae, sed communis toti Trinitati, licet approprietur aliquoties personis procedentibus. III, 87, b.
- Deus non potest reparare accidens a suo subjecto in primo instanti in quo ipsum producit. III, 99, a.
- Potentia facientis aliquid ex nihilo (quae est potentia Dei) nullam habet proportionem cum potentia facientis aliquid tantummodo ex aliquo. III, 100, a-107, a.
- Deus operatur in quolibet operante secundum triplex genus causae. III, 101, a.
- Solus Deus dat *esse* primo, et *esse* per se. Quis sensus? III, 104, a-105, a et b.
- Ex distantia quae est inter ens finitum et nihil, non potest probari quod divina potentia creandi non sit communicabilis creaturae. III, 106, b.
- Divina potentia, seu virtus creativa, est necessario infinita. III, 112, a.
- Dixit Deus, et facta sunt.* Quis sensus? III, 118, a.
- In divinis aliquid nomen potest connotare effectum in creatura dupliciter. III, 118, b.
- Deus potest simul esse in pluribus locis. III, 122, b.
- Prius est Deum operari in loco quam esse in loco. III, 130, b.
- Deus non movetur localiter per accidens ad motum sui mobilis. III, 132, a-380, a.
- Deus non potest facere lineam sine punctis. III, 135, b.
- Virtus Dei, quid? III, 136, a.
- Unde sumpsit originem error dicentium esse quosdam deos sensibiles, singiles nobis in natura, qui ingrediuntur ad nos januis clausis? III, 234, b, in fine.
- Id quod de se est non tale, per Dei potentiam non potest fieri tale. III, 238, a.
- In divinis non potest esse universale et particulare. III, 247, a.
- Successiva, si in nihilum redigantur, non potest Deus eadem numero reparare; permanentia autem omnia potest. III, 248, a - VI, 449, a - VII, 1, b.
- Potesne Deus producere plures angelos ejusdem speciei? III, 251, b.
- Deus non potest facere plures animas a corporibus separatas, quin habeant naturalem habitudinem ad illa. III, 252, b.
- Deus loquitur angelis per suam substantiam. Quis sensus? III, 286, a = V, 499, a.
- Solus Deus beatificat creaturam. III, 290, a.
- Proportio essentiae divinae ad intellectum beati est sicut proportio formae ad materiam. III, 309, a.
- Deus non potest videri per speciem creatam. III, 311, b-312, a.
- Deus potuit beatificare angelum in primo instanti suae creationis. III, 356, b.
- Utrum Deus possit movere id quod est corpus in instanti; et quomodo? III, 420, a.
- Cur cognitio Dei in via non necessitet? III, 437, b-444, b, prope finem.
- Deus indurat quem vult. Quis sensus? III, 447, a, in fine, b.
- Utrum a solo Deo angeli illuminentur causaliter? III, 499, a-501, b.
- Deus non potest facere materiam sine forma. IV, 18, b.
- Utrum Deus possit conservare subjectum sine propria passione? IV, 23, b, in fine, et inde-32, b.
- Deus potest supplere vicem causae extrinsecae, non autem intrinsecae. IV, 30, a.
- Si Deus faceret ens in potentia tantum, minus faceret quam natura. IV, 31, a.
- Deus non potest conservare partem in *esse* partis, et sub distantia ad partem, sine quantitate. IV, 145, a-148, a.
- Deus non potest facere albedinem individuum sine subjecto, id est, separatam a substantia, vel quantitate; quod tamen non repugnat quantitati. IV, 145, b, et inde.
- Deus potest facere quantum sine extensione, non autem sine partibilitate. IV, 146, b-148, a-149, b.
- Deus potest ponere qualitatem corporalem in substantia spiritali. IV, 148, b.
- Esse* non potest separari ab essentia, vel a forma a qua fluit, etiam per Dei potentiam. IV, 150, b = V, 109, b.

Utrum Deus possit de parvo facere magnum, absque rarefactione vel additione materie? iv, 164, b, et inde-168, a, et inde-171, b.

Deus non potest ponere formam in materia nisi secundum dispositiones illius forme, licet illas dispositiones possit simul inducere cum ipsa forma. iv, 171, a.

Deus non vult prius natura accedens Petri, puta gratiam et gloriam, quam Petrum; nec talia accidentia sunt similia vel proximiora Deo, sed habent se sicut excedentia et excessa. iv, 177, b.

Non posset Deus facere creaturam impeccabilem per naturam. iv, 183, a.

Utrum Deus posset creare unam intelligentiam quae esset essentialiter visio, vel dilectio, vel fructio Dei? iv, 185, b-188, a.

Deus fecit hominem rectum. Quis sensus? iv, 189, b.

Triplex Deus videri potest. iv, 190, b.

Omnis cognitio quam habemus de Deo, incipit a creaturis. iv, 191, b = v, 372, b.

Omnis cognitio de Deo habita per speciem creatam, est enigmatica. iv, 193, b. In fine.

Cognitio abstractiva habita de Deo a viatore, est minus perfecta quam intuitiva. iv, 197, b.

Deus potest esse agens, et tamen nihil agere. iv, 227, b. in fine-228, a.

Actus divinae voluntatis potest terminari et non terminari ad rem, non variata specie volitionis; non autem humanae. Quis sensus? iv, 228, a, circa finem.

Solus Deus potest movere voluntatem ad exercitium sui actus, sicut principium exterius. iv, 231, a.

Deus potest facere quae non facit. iv, 242, a et b.

Per determinationem intellectus aut voluntatis Deus non tollit contingentiam a rebus. iv, 251, a.

Solus Deus movet voluntatem ad actum primum, et quandoque quoad sequentem; et quis sit ille actus primus, et quomodo ad illum se habeat voluntas? iv, 252, a et b.

Si Deus promissam gloriam pro meritis non redderet, esset injustus. iv, 279, a et b-280, a.

A Deo dependet, quantum ad duo, actio cuiuslibet entis creati. iv, 283, a.

Quomodo Deus possit dici personarum acceptor, vel non acceptor? iv, 298, b, et inde.

Deus est causa fidei nostrae. Quomodo? iv, 312, b.

Quod philosophi antiqui cognoverint Deum illa cognitione de qua loquitur Apostolus, *Romani*, 1, non fuit sine speciali Dei auxilio; et de duplici speciali auxilio Dei. iv, 322, b.

Deus est creans malum, et faciens pacem. Quis sensus? iv, 397, b.

Defectibilitas voluntatis, seu potentia peccandi, non est a Deo ut a causa per se illam efficiente. iv, 401, b.

Quod creatura sit ex nihilo, Deus non est directe causa agens, sed potius non agens. iv, 402, a-500, b.

Non debet absolute concedi quod aliquod peccatum sit a Deo. iv, 413, b-414, a-415, a et b-425, a.

Deus est causa actus peccati. iv, 425, b-426, a et b.

Deus potest se solo causare quolibet actum peccati; sed tunc talis actus non esset peccatum. iv, 433, b.

Quomodo quis teneatur conformare voluntatem suam voluntati divinae? iv, 455, a = v, 219, b.

Quilibet tenetur se et omnia sua aliquando actualiter referre in Deum, et aliquem talem actum semper habere virtualiter in Deo relatum. iv, 459, b, in fine-460, a, et inde-470, b-472, a.

Quamprimum puer pervenerit ad usum liberi arbitrii, tenetur se et omnia sua actualiter in Deum referre. iv, 462, a.

Munia in gloria Dei facite (1. *Corinth.*, 10). Quis sensus? iv, 462, b.

Non referens actum quantum actualiter vel virtualiter in Deum, est in peccato mortali; licet non semper peccet per actum quem sic non refert. iv, 470, a et b-472, a-474, a, et b.

Omne diligendum aliud a Deo, est diligendum propter Deum. Quis sensus? iv, 474, a.

Immediatum fundamentum ordinis quem importat potentia peccandi ad actum difformem, non est a Deo. iv, 503, a. Cur Deus dicatur causa mali penae, non autem mali culpe? iv, 507, b.

Divina natura, abstracta personalitate relativa per intellectum, posset assumere naturam humanam. v, 2, b, et inde.

Divina natura, suppositis personalitatibus, quas fides docet, non primario, sed quasi secundario, assumpsit naturam humanam. v, 3, a.

Utrum essentia divina per se subsistens possit esse proximus terminus unionis cum natura creata? v, 5, a-10, b, et inde.

Deus, de potentia absoluta, posset assumere naturam creature irrationalis; non tamen esset congruum quod eam assumeret. v, 13, b-14, a et b.

Estne possibile Deum peccare vel esse damnatum? v, 20, a et b-164, b.

Quare Deus potest dici homo et humanatus, nullus autem homo potest dici humanatus? v, 50, b.

Essentia divina non potest esse alicujus rei forma. v, 62, b, et inde.

Utrum ex hoc quod actio Dei ad extra est infinita, sequatur quod effectus ejus sit infinitus? v, 66, a et b-72, a.

Ex quibus potest argui infinitas divinae potentiae? v, 72, a.

Deus non potest agere ad extra secundum ultimum sui posse. v, 74, b-77, b.

Omnes homines comparantur ad Deum ut instrumenta. v, 75, a.

Repugnat divino esse quod sit actus potentiae create formaliter actus. v, 76, b = vi, 273, a.

Deus est esse omnium (Dionysius). Quis sensus? v, 84, a et b.

Proprie dicimus quod Deus factus sit homo, non autem quod homo factus sit Deus. v, 118, a.

In quoniam sensu est intelligendum verbum Damasceni, quod Deus, quicquid plantavit in natura humana, illud assumpsit. v, 122, a.

Non videtur tanta ratio dominii competere Deo propter redemptionem, sicut propter creationem; licet oppositum sustineri possit. v, 139, a, et inde.

Utrum divina essentia possit esse creature formalis notitia immutativa, licet non informativa? v, 176, a, et inde-184, a, et inde.

Utrum divina essentia uniatur de facto cuilibet intellectui creato et beato ut formalis visio? v, 177, b, et inde-192, b, et inde.

Utrum quietet intellectum Deus ipse, ex hoc quod causat in intellectu beati visionem creatam de se? v, 178, a-194, a, et inde.

Utrum ex hoc Deus beatificet quia terminat et efficit visionem creatam? v, 178, b, et inde-196, a, et inde.

Cur repugnet divinae essentiae esse actum secundum humani intellectus, non autem esse actum primum? v, 184, a, et inde-185, b-203, a, et inde-205, b.

Essentia divina potest comparari ad intellectum creatum ut species intelligibilis, non autem alia forma substantialis subsistens, nec essentia angeli, nisi ad proprium. v, 186, b-201, b.

Essentia divina non est proprie forma intellectus creati, sed se habet per modum forme. v, 187, a et b.

Deus visus beatificat videntem ut praesens realiter, et ut praesens intentionaliter. v, 195, b, et inde.

Si aliquis intelligeret per divinam essentiam sicut per actum secundum, infinite intelligeret; non autem tanquam per actum primum. v, 200, b, in fine, et inde.

An Deus possit facere quod intellectus creatus videat divinam essentiam sine lumine gloriae; et quomodo? v, 204, a et b-205, a.

Divina essentia supplet vicem habitus in intellectu beati. Quis sensus? v, 205, b.

Quædam Deus cognoscit scientia visionis, et quædam scientia simplicis intelligentiæ. v, 210, a et b-211, a.

Utrum Deus cognoscat possibilia non facta, nec fienda, per ideas, aut per potentiam suam? v, 217, a-229, b, in fine, et inde.

Intellectus cognoscens perfecte et distincte aliquem effectum in Verbo, comprehendit quidem Verbum ut est causa illius effectus; non autem simpliciter. v, 218, b.

Impossibile est quod aliquis intellectus creatus comprehendat Deum; unde sequitur quod nullus possit scire omnia quæ Deus potest facere. v, 220, b, et inde.

Deus plus diligit Christum, etiam quantum ad naturam humanam, quam totam creaturam. v, 265, a, in fine.

Deus non est totale objectum delectationis. v, 343, b.

Deus potest esse immediatum objectum desiderii, licet aliquando sit non totale. v, 345, b.

In quoniam sensu Deus, non vero homo, est causa beatitudinis? v, 346, b, in fine, et inde = vii, 209, a.

Unumquodque naturaliter plus diligit Deum quam seipsum. v, 347, b.

Deus est bonum proprium cuiuslibet creature, et universale omnium, sed diversimode. v, 347, b.

Deus, in quantum est objectum beatitudinis, est objectum charitatis. v, 354, b-359, b, et inde-364, b, et inde.

Deus, etiam pro statu vite, potest a nobis immediate amari. v, 372, b.

Nostra etiam naturalis dilectio, quam habemus de Deo, potest incipere ab ipso Deo. v, 372, b, in fine-373, a.

Quanam est, secundum Scotum, ratio quare Deus non potest facere quod præteritum non fuerit? vi, 57, a.

Quomodo dicantur de Deo pronomina demonstrativa? vi, 160, b.

Utrum Deus posset omne accidens, quantumcumque modice entis, a subiecto separare? vi, 255, b, circa finem, et inde-259, b, et inde-266, b.

Quomodo Deus dicatur dare gratiam dignis et indignis? vi, 322, b, et inde.

Non possumus nobis constituere Deum debitorem. vi, 337, a, in fine, b.

Dupliciter potest attendi debitum in operatione divina, juxta duplicem ordinem consideratum in rebus. vi, 338, b.

Deus de potentia ordinata non potest alicui revelare suam damnationem; et quomodo deberet intelligi talis revelatio, si fieret de potentia Dei absoluta? vi, 363, b.

Ira et offensa, odium et indignatio, et huiusmodi, non dicuntur de Deo pure metaphorice, sed ponunt in eo aliquem actum voluntatis. vi, 367, b.

Solus Deus potest dispensare super pluralitatem uxorum. vi, 516, a-526, a-528, b.

Si Deus ageret de necessitate nature, non in tot posset sicut nunc. vii, 19, b-20, a.

Deo, ut ultimo fini, res dupliciter conjungi possunt. vii, 28, b.

Utrum divina virtute possit esse motus proprie dictus in instanti. vii, 36, a, et inde-50, a et b.

Multipliciter dicitur aliquid Deo possibile et impossibile. vii, 43, b.

Per rationem naturalem apparet quod Deus est rector omnium hominum secundum leges justitiæ retributive et punitivæ. vii, 45, a.

Naturali ratione patet Deum punire peccata per experientiam alicujus nocivi. vii, 46, a.

In quoniam sensu Deus est potens suscitare de lapidibus filios Abrahæ? vii, 61, a.

Utrum Deus possit ab aliquo videri sine gaudio? vii, 123, b-125, a, et inde-129, a, et inde.

Deus movet voluntatem dupliciter. vii, 132, a.

Duplex conjunctio creature cum Deo. vii, 134, b, in fine, et inde.

Deus, sub ratione quæ summum bonum, est objectum beatificum, quasi in habitu; sed, ultra hoc, ut præsens et habitus, quasi in actu. vii, 158, b.

Omnia naturaliter appetunt Deum. Quis sensus? vii, 188, a, in fine, b.

Utrum Deus possit facere quod aliquis intellectus creatus videat Deum per essentiam sine lumine gloriæ, sed per sua naturalia? vii, 200, b, et inde-202, b-214, b, et inde-216, b, et inde.

Res habent esse in Deo tripliciter, et dupliciter. vii, 243, a-244, b.

De infinitate intensiva et extensiva divinæ potentiæ; et quæ illarum est Deo intimior? vii, 255, a-256, a.

Universitas creabilium est proprius et adequatus effectus in quem potest divina potentia, et adequat eam non ut res est, sed ut potentia est; et consequenter, illo clare cognito in Verbo, cognosceretur perfecte et comprehensive divina potentia, et Deus ipse. vii, 255, a, et inde.

Divina potentia potest dici infinita tripliciter. vii, 256, a.

Sola virtute divina, vel angelica, fit quod anime separatæ appareant viventibus. vii, 282, a.

DIABOLUS

Quomodo plures daemones possint simul esse in eodem corpore obsessio? iii, 143, b.

Diabolus et anima non comparantur ad corpus secundum eandem habitudinem causæ. iii, 144, a.

Diabolus peccando appetit æqualitatem Dei non simpliciter, sed secundum quid. iii, 335, b, et inde.

Potest intelligi dupliciter quod diabolus peccavit appetendo esse ut Deus. iii, 336, b.

Primum peccatum diaboli fuit superbia. iii, 337, b.

Omnia peccata sunt in diabolo secundum reatum; secundum affectum vero, sola peccata spiritualia. iii, 337, b.

Diabolus non peccavit nec peccare potuit in primo instanti sue creationis. iii, 338, b.

Diabolus, statim post primum instans sue creationis, peccare potuit; et de facto peccavit. iii, 340, a.

Utrum inconsideratio intellectus fuerit causa et radix primi peccati in voluntate diaboli. iii, 340, b-347, b, et inde.

Utrum diabolus potuerit appetere æqualitatem Dei absolutam? iii, 341, b-351, a, et inde.

Utrum primus actus inordinatus voluntatis diaboli fuerit velle amicitie respectu sui. iii, 342, b-354, a.

Utrum diabolus peccaverit priusquam fuerit in termino, ita quod ibi fuerint tres vel quatuor morulae? iii, 346, a, et inde-357, a, in fine, et inde.

Fuitne aliqua morula inter creationem et lapsum diaboli? iii, 346, b, in fine, et inde-359, b, et inde.

Quæ fuerit causa inconsiderationis quæ præcessit ut proxima causa primum peccatum diaboli? iii, 347, b.

Predicta inconsideratio non fuit peccatum. iii, 349, a.

Primum peccatum diaboli non fuit ignorantia. iii, 351, a.

Diabolus appetit habere beatitudinem a seipso, seu propria virtute. Quis sensus? iii, 352, b.

Peccatum diaboli non fuit maximum secundum suum genus vel suam speciem, sed secundum quid. iii, 352, b, et inde.

Quodlibet peccatum diaboli est irremediabile, sive parvum, sive magnum. iii, 352, b, in fine.

Cur daemones, cum sint superbi, maluerint subesse inferiori, scilicet Luciferi, quam superiori, scilicet Deo? iii, 354, a.

Primum peccatum diaboli non potuit esse luxuria. iii, 354, b.

Si diabolus peccasset in primo instanti sue creationis, peccatum ejus retorqueretur in Auctorem naturæ. iii, 355, a-356, b-357, a.

An diabolus aliquando meruerit? iii, 357, b, et inde.

Diabolus non potuit averti ab electione elicitæ ex puris naturalibus, in primo instanti habita, sed bene ab electione elicitæ per gratiam. iii, 358, b.

Actus peccati, quo primo diabolus peccavit, potuit habere

plures deformitates, puta-superbie, iræ, odii, et sic de aliis, III, 359, a, in fine, b.
 Liberum arbitrium, vel mens dæmonis sic est obstinata in malo, quod non potest bene velle, nec peccato carere, nec desinere male velle. III, 424, b.
 Obstinatio diaboli est ex tribus causis, ad quas omnes alie ab aliis assignatæ reducuntur. III, 426, a.
 Utrum diabolus obstinatus necessario velit malum? III, 430, b, et inde-447, b, et inde.
 Utrum diaboli obstinatio proveniat ex immobilitate apprehensionis, vel ex hoc quod intellectus angeli est sufficiens motor voluntatis? III, 431, a, et inde-449, a, et inde.
 Utrum prædicta obstinatio proveniat ex immobili adhesionem diaboli ad finem quem sibi statuit? III, 433, b, et inde-456, a, et inde.
 Bona naturalia mansisse integra in diabolo, et eadem fuisse depravata, quomodo intelligitur? III, 445, b-446, a.
 Diabolus, et quilibet damnatus, potest habere actum bonum, non tamen meritorium. III, 445, b-448, b.
 Ex quibus causis accidat diabolo quod non possit bene velle? III, 447, a et b-456, b-457, b.
 Plures habitus mali sunt in diabolo, et semper est in actu respectu aliquorum. III, 447, b.
 Ex quibus causis sit continuatio mali actus in dæmonibus? III, 447, b, in fine.
 Pœna dæmonum quomodo dicatur crescere? III, 448, a.
 Intellectus dæmonis non potest deponere falsam existimationem. III, 448, b.
 Circa naturalia non potest esse falsa opinio in diabolo; circa supernaturalia vero potest habere ignorantiam prave dispositionis. III, 451, a et b-454, a et b.
 Diabolus non intelligit quod bonum divinum, secundum quod est principium boni gratuiti, sit quid melius bono proprio. III, 455, b.
 Diabolus non apprehendit culpam suam ut malum; et ob hoc non potest sperare de misericordia. III, 455, b-456, a.
 Naturali murmuri synderesis diaboli repugnat ejus perversa voluntas. III, 455, b, in fine.
 Diabolus non potest sua naturali virtute causare in intellectu humano quamcumque cogitationem, vel actualem considerationem, tanquam causa totalis aut partialis principalis, et hoc directe et immediate; licet hoc possit facere indirecte et mediate. III, 465, a.
 Dæmones possunt mutare phantasiam vel virtutem imaginativam hominum. III, 466, a.
 Diabolus non causavit in carne primorum parentum morbidam qualitatem, a qua peccatum pullulet in anima. IV, 345, a.

DIACONUS

In primitiva Ecclesia, propter paucitatem ministrorum, omnia inferiora ministeria, diaconis committebantur. VI, 472, a.

DICERE, DICTIO

Dicere intellectuale, quid significet, et in quo differat ab intelligere? II, 243, b-259, a et b.
 Dictio aliqua dicitur dupliciter aliquid ponere. II, 261, b.
 Quenam est differentia inter dicere et generare in divinis? II, 333, a.

DIFFERENTIA

Sicut addita vel subtracta unitate variatur species numeri, sic addita vel subtracta differentia substantiali variatur species substantialis. I, 331, b-126, b.
 Differentia quomodo comparetur ad genus? I, 331, b.
 Differentia non participat genus. Quis sensus? I, 334, a.
 Utrum differentia et genus semper sumantur a diversis realitatibus ejus quod habet talem differentiam? I, 336, a-346, a.

Differentia et genus dicunt eandem rem, non tamen eodem modo. I, 354, b, et inde.

Quæ sit diversitas inter conceptum generis et conceptum differentie? I, 356, b.

Differentia significat totum, et non tantum formam. I, 357, b.

Non oportet differentiam per se contineri sub illo genere sub quo est species quam constituit illa differentia. II, 51, a.

DIFFERRE

Dupliciter contingit aliqua differre numero; et in quonam sensu dicitur quod quæcumque differunt genere, differunt numero? III, 61, a.

Quæ differunt materia, differunt plus quam genere. IV, 15, b.
 Differre se toto, dupliciter. V, 22, b.

DIFFICULTAS

Non est effectus infinitæ difficultatis, licet requirat virtutem infinitam in causa prima. III, 83, b, in fine.

Difficultas potest accidere in opere dupliciter; et habitus non tollit totaliter difficultatem actus. V, 296, b.

Difficultatem patitur vitiosus dum incipit recedere a vicio et accedere ad virtutem. Et quare? V, 402, a.

Non obstante quod gratiam et virtutes receperint, baptizati patiuntur difficultatem ad bonum. V, 406, a et b.

DIFFINITIO

Quædam habent rationem, quæ non habent diffinitionem. I, 133, a.

Principia diffinitionis respondentur ad interrogationem factam per *quid* solum quando significantur per modum totius. I, 232, b-235, a.

Principia diffinitionis duobus modis significari possunt. I, 235, a.

Quomodo diffinitio et diffinitum eadem significant, et tamen aliquid significat diffinitum, quod non significat diffinitio? I, 236, a.

Quæ proprie diffiniuntur, et quæ non? I, 342, a.

Ad diffinitionem quæ requirantur? I, 346, a.

Conceptus diffinitionis est una et simplex qualitas in intellectu, et realiter, licet sit multiplex in virtute. I, 400, b.

Diffinitio per addimentum, quæ? II, 554, b.

Partes diffinitionis significant partes rei. Quis sensus? IV, 87, b, in fine-88, a.

Accidens proprium potest poni in aliqua diffinitione, non autem accidens ex sola concomitantia. VI, 45, a.

DILECTIO, DILIGERE, DILIGIBILE

Omnis creatura plus naturaliter diligit Deum quam seipsam. I, 101, b.

Utrum sit possibile diligere Deum meritorie siq; habitu charitatis? II, 78, b, et inde-90, a et inde.

Omnis actus diligendi Deum possibilis a nobis haberi, continetur virtualiter in nostra voluntate, quantum ad substantiam et speciem actus, non autem quantum ad omnem modum; qui est intensio. II, 136, b.

Diligere in divinis est dupliciter, scilicet essentialiter et notionaliter. II, 327, b.

In actu notionali qui est diligere, duo intelliguntur. II, 328, a.

Differentia inter diligere et spirare. II, 332, b, in fine.

Dilectio naturalis, quæ? III, 355, b.

Dilectio naturalis semper est recta? III, 356, a.

Unde consurgat necessitas diligendi Deum clare visum? III, 443, a.

Cur contingenter Deum diligimus, et quomodo naturaliter;

et quomodo cum dilectione qua Deum naturaliter diligimus, stat meritum? iii, 443, a et b = vii, 185, a et b.

Ad hoc quod intellectualis natura tendat in Deum ut in finem ultimum requiritur multiplex dilectio. iii, 456, b.

In statu naturae corruptae, ad diligendum Deum super omnia homo indiget gratia. iv, 317, b.

Aliquid est diligendum propter se dupliciter. iv, 473, a, et inde.

Ratio quare aliquid est diligibile propter se. iv, 473, b.

In quo sensu omne diligendum aliud a Deo est diligendum propter Deum? iv, 474, a.

Diligibile est duplex. v, 197, b.

Secundum quatuor genera causarum dicitur alterum propter alterum diligi. v, 343, a.

Dilectio, quid? v, 356, a.

In dilectione Dei potest haberi aliquis respectus ad mercedem. v, 356, b, in fine, et inde.

In dilectione Dei non est aliquis modus adhibendus. v, 357, b.

Non omnes proximi sunt ex charitate diligendi aequaliter. v, 358, a.

Aliquo modo dilectio inimici praeceminet dilectioni amici, sed non simpliciter omnibus modis. v, 358, b, in fine-359, a.

Utrum homo indigeat ad diligendum Deum plus quam se aliquo habitu supernaturali? v, 360, a-367, b.

Aliquid potest diligi naturaliter ex duplici causa. v, 368, b. Non omnis dilectio Dei super omnia est supernaturalis. v, 368, b-369, a.

Quomodo haereticus exponens se morti propter Deum, diligit vel non diligit Deum super omnia? v, 369, a.

Qualibet natura non vitata diligit Deum super omnia; secus de vitata. v, 369, a et b.

Exponere se morti pro alio, non est sufficiens signum quod exponens diligit alium plus quam se simpliciter, sed secundum quid. v, 371, b.

Naturalis nostra dilectio, quam habemus de Deo, potest incipere ab ipso Deo. v, 372, b, in fine-373, a.

Dilectio inimici potest esse melior quam dilectio amici in diversis; secus in eodem, nisi quoad diversa tempora et diversos casus. v, 374, a.

Comparatio dilectionis amici et inimici potest dupliciter intelligi: scilicet quantum ad actus, et quantum ad habitus. v, 374, b.

Diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum. Quis sensus? vi, 324, a, in fine.

Dilectio speciali modo ordinatur ad visionem Dei. vii, 154, b.

Quilibet diligit se naturaliter amore amicitiae, et necessario, quoad specificationem actus; secus quoad exercitium. vii, 185, a.

DIMENSIO

Dimensio interminata, dupliciter; et quamnam potest dici principium individuationis? iii, 236, a.

Dimensiones interminatas non praecedere introductionem formae substantialis, bene probant Scotus et Durandus. iv, 40, b-41, a.

Utrum divisio dimensionis in terminatam et interminatam sit conveniens? Et quae fuerit opinio Commentatoris de dimensionibus interminatis? Et reprobatio ejusdem. iv, 53, b-128, b-129, a et b-140, b-157, a, et inde.

Dimensio potest dici interminata tripliciter. iv, 128, b.

Dimensiones quantificativae aliter possunt dici terminatae in homine quam in aliis compositis ex materia et forma substantiali. iv, 131, a.

Dimensio habet duplicem terminum; et quomodo aliqua dimensiones dicuntur interminatae? iv, 132, a.

Utrum dimensiones interminatae distinguantur a terminatis sicut ens in potentia ab ente in actu? iv, 139, b, et inde-156, a.

Quae fuerit opinio S. Thomae de dimensionibus interminatis? iv, 156, a.

Dimensio consequitur per se corpus ut sic. vi, 190, a-193, b.

DISCURSUS

Discursus theologicus est demonstrativus solum apud fideles. i, 16, a.

Discursus intellectivus, quid? ii, 388, a, circa finem = iii, 309, b, in fine-310, a-332, a.

Ad discursum intellectus, quae? ii, 394, b.

Potestne angelus intelligere eum discursu? iii, 218, a-246, b-258, a et b-279, b, et inde-332, a, et inde.

DISPENSATIO

Papa potest dare dispensationem clerico in sacris, ut contractet matrimonium; similiter potest dispensare in quibusdam praecceptis divinis; non vero in praecceptis sacramentalibus, neque in obligatione reddendi debitum. vi, 429, b-430, a.

De dispensatione super pluralitate uxorum; quae a solo Deo dari potest. vi, 515, a, et inde-526, a, et inde.

Utrum dispensatio dari potest a Papa in voto solemnii religionis, ita ut monachus, magens monachus, possit uxori? vi, 521, b, in fine, et inde-536, b, et inde.

Quomodo in praecceptis legis naturae dispensatio fieri potest a Deo? vi, 526, b.

Votum solenne abstinentiae a cibis potest recipere dispensationem, non autem votum solenne continentiae. Et quare? vi, 536, a.

DISPOSITIO

In diversis generibus causarum dispositiones antecedunt et subsequuntur formam substantialem. i, 205, b, in fine.

Utrum per solam dispositionem subjecti charitas intendatur? ii, 109, a, et inde-123, a et b-125, a, et inde.

Propter maiorem dispositionem susceptivi, una forma substantialis dat perfectius esse suae materiae quam alia. ii, 126, a.

Dispositio animae ad charitatem quandoque est major intensiva, quandoque major extensiva. ii, 127, a et b.

Non omnis dispositio ad formam, vel ad intensionem formae, requirit aliam praevia dispositionem. ii, 129, b.

Dispositio ad intensionem formae potest fieri continue, non autem ipsa intensio formae. ii, 144, a.

Dispositio in divinis, quid? ii, 479, a, et inde.

Dispositiones pro inductione formae, dum primo introducitur forma, corrumpuntur per accidens ab agente; nec frustra destruuntur. iv, 35, a, circa finem, b.

Cur in introductione formae artificialis non corrumpantur praeviae dispositiones? iv, 35, b.

Dispositiones concomitantes formam substantialem in instanti introductam introducuntur etiam in instanti; et sunt termini praecedentis alterationis, sed extrinseci. iv, 36, b-77, a.

Dispositiones ad introductionem animae intellectivae in materia, quae, et quot, et a quo sint? et quomodo possint vel non possint stare cum illa? iv, 74, b-73, a et b = vii, 47, b-48, a et b.

Una dispositio ad formam substantialem potest esse destructiva alterius, Quomodo? iv, 76, a-77, a.

Quare dispositiones sequentes formam non variant illam sicut praecedentes? iv, 305, b.

Ad hoc quod aliquid indigeat disponi ad alterum tria requiruntur. v, 287, a.

Differentia inter dispositionem et habitum. v, 288, a.

Dispositio se habet ad perfectionem dupliciter. v, 333, b.

De dispositione ad gratiam. vi, 23, b-25, a-132, a, b, et inde-322, a, b, et inde.

Quae dispositio sit in eodem subjecto cum suo habitu, seu cum eo ad quod disponit; et quae non? i, 31, b-102, a.
 Duplex est dispositio necessitans ad formam; et illa quae est simpliciter necessitans, duo requirit. vi, 89, a.
 Dispositio tripliciter se habet ad id ad quod disponit. vi, 105, a.
 Dispositio necessitatis non stat cum opposito formae. Quomodo intelligitur? vi, 131, b-132, a.
 Triplex est dispositio necessitatis. vi, 132, b, in fine.
 Non omnis dispositio reducitur ad genus causae materialis. vi, 444, a.
 Non omnis dispositio est de prima specie qualitatis. vi, 504, a.
 Quomodo eadem dispositio dicatur procedere et sequi formam substantialem? vii, 48, a et b.
 Non quilibet forma supernaturalis praerequirat dispositiones supernaturales. vii, 202, a-216, a, in fine.

DISSIMILITUDO

Dissimilitudo contingit tribus modis. vii, 219, b, in fine, et inde.

DISTANTIA

Estne relatio distantiae entitas quaedam inherens rei distantanti, et distincta ab ea? ii, 291, b, in fine, et inde-307, a, in fine, b.
 Aliqua proportionaliter distare, potest intelligi dupliciter. ii, 533, a.
 Estne distantia infinita inter ens et non ens? iii, 89, a et b-92, b-93, a, et inde-97, a et b-99, a-106, a.
 Ex distantia quae est inter ens finitum et nihil, non potest probari quod potentia creandi non sit communicabilis creaturae. iii, 106, b.
 Quomodo per distantiam localem motus angeli possit impediri, et quomodo non? iii, 414, b.
 Forma substantialis est principium effectivum distantiae partium, non autem formale. iv, 148, a.

DISTINCTIO, DISTINGUERE

Aliud est dicere, *Ista non sunt distincta in ratione habitus, et aliud, Ista non distinguuntur secundum proprium modum distinctionis habituum*. i, 19, b.
 Quae formalis distinctio obsectorum diversificet passiones, potentias et habitus? i, 76, b = ii, 82, a.
 Distinctio rationis tollit contradictionem, et maxime in divinis. i, 154, a, et inde-397, a et b = ii, 342, a, in fine, b-345, b.
 Non omnia realiter distincta possunt ab invicem separari. Et quae non? i, 211, b, in fine, et inde-327, a.
 Multis modis possunt aliqua distingui ratione. i, 253, b-395, b.
 Quae rationis distinctio sufficit ad hoc quod contradictoria de taliter distinctis praedicentur? i, 253, b.
 Duplex est distinctio in his quae de Deo dicuntur. i, 276, b.
 Distinctio suppositorum non est prima ratio distinctionis realis numeralis. i, 295, a et b.
 Utrum idem distinguatur a seipso secundum rationem? i, 378, b-397, a, b, et inde.
 Distinctio rationis potest esse actu ab aeterno. i, 392, a.
 Ex hoc quod aliqua res distinguitur a seipsa ratione, non sequitur quod aliqua ratio sit ejus, et non sit ejus. i, 397, a.
 Ratio est formale distinctivum intrinsecum ejus quod distinguitur secundum rationem a seipso. i, 399, b.
 Non sic se habet omnino distinctio rationis ad distinctionem realem sicut ens rationis ad ens reale. i, 412, b.
 Distinctio rationis consequens simplicem apprehensionem non semper consequitur realem distinctionem mediorum intelligendi. i, 413, a.

Imperfecta distinctio non debet reduci ad perfectam, sed ad perfectissimam unitatem. i, 415, a.
 Maxima illa Scoti, *Quocumque formaliter aliquid constituitur in esse, eodem distinguitur, distinctione conveniente tali entitati*, quomodo intelligitur? ii, 22, b-27, b, circa finem-28, b.
 Ad realem distinctionem non sufficit affirmatio et negatio, vel distinctio disparatorum. ii, 28, b.
 Distinctio rationis, vel ex natura rei, non potest esse causa distinctionis realis. ii, 29, a.
 Esse in alio importat aliquam distinctionem, saltem rationis. ii, 150, a.
 Distinctio rationis, in quo sit formaliter, et in quo fundamentaliter? ii, 182, b.
 Plura sunt distincta realiter, quorum tamen alterum non potest esse, immo nec intelligi, sine altero. ii, 303, b-305, b.
 Distinctio duplex: positiva, et negativa. ii, 304, b-306, a.
 Idem potest esse principium convenientiae et distinctionis, si talis distinctio et convenientia non opponantur ad invicem. ii, 345, a.
 Plus distinguuntur quae distinguuntur secundum suas rationes formales (ut essentia et proprietas), quam quae distinguuntur tantum secundum modum significandi (ut abstractum et concretum). ii, 345, a, in fine, b.
 Distinctio materiae a materia non est nisi duplex. iii, 205, a.
 Omnis distinctio seu differentia formalis, est specifica. Quis sensus? iii, 236, b.
 Distinctio formalis non semper est per aliquid formaliter inherens. iv, 16, a, in fine-17, a.
 Aliqua esse actu realiter distincta, contingit dupliciter. iv, 110, a-111, b, in fine.
 Quod convenit alicui ut distinguitur ab alio, non convenit illi alii. Quis sensus? v, 4, b-5, b.

DIVERSUM

Aliqua esse primo diversa, contingit dupliciter. i, 135, a-142, a.
 Primo diversa possunt habere unam communem intentionem analogam. i, 142, a.
 Idem non potest esse diversorum propria ratio adequata; sed, si sit excellens, potest idem accipi ut propria ratio et similitudo diversorum. ii, 419, a.
 In naturis pene diversis potest fundari una et communis intentio intellectus dupliciter. v, 102, a.

DIVINATIO

Virtus divinandi non est in anima. iii, 466, b.

DIVISIBILE, DIVISIBILITAS

Subjectum unitatis potest esse divisibile, licet unitas sit indivisibilis. ii, 204, b, et inde.
 Utrum quantitas sit ratio divisibilitatis in individua? iii, 213, a-237, b.
 De ratione quantitatis est divisibilitas partium. Quis sensus? iii, 236, a, et inde.
 Est divisibile in infinitum, corpus mathematicum; non vero naturale. iv, 161, b-162, a.
 Omnis forma naturalis extensa per quantitatem est divisibilis in partes quantitativas ejusdem rationis. iv, 166, b.
 Omne quantum necessario est divisibile uno modo, non alio. iv, 166, b.
 Non est impossibile, etiam per naturam, ut id quod est de se divisibile, comparetur ad aliud indivisibiliter; sed multo magis hoc est possibile Dei virtute. vi, 194, b.

DIVISIO, DIVISUM

Omnis divisio est secundum quantitatem, vel secundum formam. i, 293, b.

Licet de ratione unius sit esse indivisum in se, non tamen esse divisum ab aliis. ii, 52, a.
Unum dicit negationem divisionis, sed multitudo includit divisionem. ii, 187, b.
Divisio est duplex. iv, 100, b.
Sola divisio in continuis, et in omnibus inanimatis corporibus, et in quibusdam etiam animatis, scilicet imperfectis, facit esse actu. iv, 116, b.
Licet divisio quantitativa requirat quantitatem quoad principium, non tamen quoad terminum. vi, 284, b.
Quomodo sine divisione quantitatis unum possit fieri multa? vi, 285, a.

DIVITIE

Qui habet divitias, habet omnia bona sensibilia in virtute et potentia proxima. iv, 499, b.

DOLOR

Utrum dolor sit secundum se quoddam malum? iv, 393, a, in fine, b-397, a et b.
Ad veritatem doloris sensibilis, quæ? v, 234, b-239, a.
In solo tactu est dolor proprie? v, 235, a.
Quæ sit prima radix doloris? v, 239, a et b.
Dolor est genus tristitiæ secundum unam acceptionem, et condistinctus illi secundum aliam. v, 240, a.
Dolor et tristitia tripliciter differunt. v, 240, a.
Dolor est in sensu sicut in causa, in appetitu vero sicut in subiecto. v, 240, b.
Dolor non solum præsupponit apprehensionem objecti, immo et perceptionem disconvenientis. v, 240, b.
Quid sit materiale, et quid formale in dolore? v, 242, b.
Dolor, quomodo sit aliquo modo de præterito? v, 350, b, in fine-351, a.
Dolor vel tristitia dicuntur dupliciter. vi, 301, b.
Duplex dolor de peccato est in contritione. vi, 353, a = vii, 106, b, in fine.
Magis proprie est causa doloris malum conjunctum quam bonum amissum. vi, 368, a.
Quomodo differant et conveniant ad invicem dolor interior et exterior? vii, 113, b.

DONUM

Dona Spiritus Sancti, et etiam ipse Spiritus Sanctus, in nos procedunt. ii, 59, b.
Tantummodo secundum dona gratiæ gratum facientis attenditur processio temporalis Spiritus Sancti. ii, 60, a.
Utrum sit possibile dari Spiritum Sanctum homini, absque hoc quod ei detur aliquod donum creatum? ii, 61, a, in fine-62, b-76, b-86, b.
Per prius accipimus Spiritum Sanctum quam dona ejus, uno modo; et e contra alio modo. ii, 63, a.
Hoc nomen *donum* in divinis dicit quid personale. ii, 144, b, in fine.
Potest etiam *donum* esse nomen essentiale. ii, 145, a.
Donum, prout dicitur personaliter in divinis, est proprium Spiritus Sancti. ii, 145, a.
Donum et datum tripliciter differunt. ii, 145, b.
Donum in divinis non includit creaturam in recto, sed in obliquo. ii, 147, a, in fine, b.
Procedere per modum doni est idem ac procedere per modum amoris. ii, 147, b.
Cur donum Dei quod essentiam animæ nobilitat, dicatur gratia? iv, 258, a-269, b.
Excellentissimum donum Dei est charitas. Quis sensus? iv, 268, b.
Diversitas donorum et virtutum, unde sumitur? iv, 269, b.
Donum linguarum evacuabitur in patria. v, 383, a.
Dona Spiritus Sancti sunt habitus distincti a virtutibus infusis. v, 412, a.

Dona Spiritus Sancti remanebunt in patria. v, 413, a.
Utrum dona in hoc a virtutibus distinguantur, quod virtutes modo humano, dona vero superhumano, perficiant animam? v, 414, b, et inde-417, a, et inde.
Utrum dona in hoc a virtutibus distinguantur, quod virtutes voluntatem disponunt ut est mobilis a ratione, dona vero ut est mobilis a Spiritu Sancto? v, 415, b-416, a, et inde-421, a et b.
Utrum quatuor ultima dona remaneant in patria quoad actum? v, 415, b-422, a, et inde.
Dona Spiritus Sancti, quid? v, 416, a-423, a.
Donis præferuntur virtutes theologice. v, 417, b.
Dona a virtutibus derivantur, et eas præsupponunt. v, 417, b.
Dona excedunt communem perfectionem virtutum. v, 418, a.
Dona dantur ad altiores actus quam sunt actus virtutum. v, 419, a.
Dona præsupponunt fidem. v, 420, a.
Virtutes et dona operantur circa eandem materiam, sed diversimode. v, 420, a, et inde.
Cuiuslibet dono correspondet proprius actus superhumanus circa materias virtutum. v, 420, b.
Dona non distinguuntur a beatitudinibus sicut habitus ab habitibus, sed sicut habitus ab actibus a se elicitis. v, 421, b.
Habitus donorum habent duplicia objecta. v, 422, a.
A quibus virtutibus remanebunt distincta dona Spiritus Sancti in patria, et a quibus non? v, 422, a et b.
Quos actus, quæve objecta habebunt in patria singula dona Spiritus Sancti, et quos habeant in via? v, 422, b.
Dona Dei plurima, et gratiæ gratis datæ, dantur etiam actualiter peccanti. vi, 111, b.

DOS

Dos subtilitatis non præstat corpori glorioso ut sit simul cum alio corpore in eodem loco. vi, 177, b, et inde = vii, 75, a et inde-84, b.
Sufficiencia quatuor dotum corporum beatorum. vii, 66, b.
Dos corporis gloriosi, cujusmodi qualitas sit, et a quo dependeat? vii, 66, b-67, a et b-75, a.
Dos subtilitatis, quid, et ad quid? vii, 73, b, et inde-82, b, in fine, et inde.
Dos agilitatis in corporibus gloriosis, ad quid? vii, 83, b-84, a.
Visio Dei habitualis, est dos. vii, 143, a.

DURATIO

Utrum æternitas sit duratio? ii, 7, b-9, b.
Duratio non dicitur univoce de omni duratione. ii, 9, a.
Nunc et tunc non sunt differentiæ durationis, nisi fluentis atque compositæ. ii, 9, a, in fine.
Unde dicatur una duratio major altera? ii, 9, b, in fine.
Extensio non est de ratione durationis. ii, 10, a.
Non eadem mensura durationis est propria Deo, angelo, et corruptibilibus. ii, 429, a.
Non omnis duratio se habet ad modum numeri et extensionis. iii, 195, b, in fine.
Duratio quomodo Deo conveniat, aut angelo? iii, 196, a.
Duratio cujuslibet æterni non potest proprie et perfecte cognosci ex sua propria ratione, sed ex comparisonem ad extrinsecum. iii, 197, b.

DURITIES

Durities, seu durum, quid? vi, 52, b.

ECCLESIA

Auctoritas et consuetudo Ecclesiæ præfertur auctoritati sanctorum et doctorum. vi, 114, a.

Ecclesiae prodest, etiam nunc, tolerantia ritus Judaeorum. vi, 122, a.

In quibus sit aliquis subditus jurisdictioni Ecclesiae, et in quibus non? vi, 384, b, et inde.

Ecclesia concedit indulgentias, quae aliquid valent, tam in foro Ecclesiae, quam in Dei iudicio. vi, 403, a.

Ecclesiae sponsus dicitur Episcopus. Quare? vi, 485, a.

EFFECTUS

Effectus cognitus ducit necessario in cognitionem cause univocae et proportionate duntaxat. i, 18, b.

Non omnia, etiam quae sunt ejusdem rationis, possunt in eundem effectum. i, 42, b.

Duplicem effectum inducit in patiens agens naturale. i, 62, a.

Habitudo effectus inadequati ad suam causam, secundum tria attendenda est. i, 122, a.

Essè non effectum non potest duobus etiam diversarum rationum convenire. i, 165, a et b.

Effectus ejusdem non est duplex causa immediata, nisi diversimode, vel nisi tales cause sint subordinate, vel voluntariae. i, 207, b, et inde = ii, 438, a = iii, 80, a et b. 82, b = iv, 179, b-180, a = vii, 15, b.

Effectus formalis multiplicatur ad multiplicationem formae. Quis sensus? ii, 28, a.

Secundum ordinem causarum est ordo effectuum, et diversitas actionis in effectum, sufficit ad hoc quod reducat in diversas causas. ii, 85, b.

Effectus formalis, quid? ii, 332, a.

Non oportet omnem effectum habere causam primam univocam. ii, 422, b.

Nullus effectus evenit contingenter a causa prima, isto modo quod possit ordinem ejus exire. ii, 441, b.

Si causa est contingens, oportet et ejus effectum esse contingentem; sed non necessario e converso. ii, 446, b-451, a.

Effectus potest dupliciter assimilari suis causis. ii, 553, a.

Non implicat contradictionem, aliquem effectum Dei, seu a Deo diversum in essentia, nunquam incepisse. iii, 2, a et b.

Utrum ad productionem effectus causae secundae Deus immediate agat? iii, 46, b-82, a et inde.

Posita actione, effectus non semper sequitur. iii, 52, b-53, a.

Non in quocumque est forma, est etiam ejus effectus formalis. Quis sensus? iii, 59, a, in fine.

Effectus proportionaliter respondent suis causis. iii, 80, b-86, a.

Unus effectus numero potest habere duos fines, scilicet agentis. iii, 82, b, in fine = iv, 179, b-180, a.

Quanto effectus est communior secundum praedicationem, tanto in communior causam secundum perfectionem reducit. iii, 83, a et b-103, a.

Quilibet effectus, quantumcumque modicus, requirit in causa prima virtutem infinitam; non tamen ex hoc sequitur quod sit infinita difficultas. iii, 83, b, in fine.

Effectus universalissimus reducit in causam universalissimam. Quis sensus? iii, 103, a.

Quidquid realitatis absolute est in effectum a causa formali, est etiam a causa efficiente. iii, 484, b.

Effectus ejusdem rationis non inconvenient esse a diversis causis. iv, 91, b.

Effectus formalis, est alius a forma. iv, 151, a et b.

Unus effectus numero potest corrumpi a diversis causis, non autem produci. iv, 179, b.

Ad contingentiam effectus, quid? iv, 241, b.

Ut effectus sit in perfecta potestate agentis, quid requiritur? iv, 250, b.

Nullus effectus est contingens respectu causae secundae; in quo sensu? iv, 251, a, in fine.

Effectus per accidens, duplex. iv, 400, b, in fine.

Estne effectus Dei infinitus, ex hoc quod actio ejus ad effectum sit infinita? v, 66, a et b-72, a.

Effectus dupliciter: per se, et per accidens. vi, 126, b.

Effectus in actu requirit causam in actu. Quis sensus? vi, 131, b.

Effectus formalis per nullam potentiam potest esse sine forma. vi, 205, b.

Non semper multiplicato effectum formali multiplicatur forma. vi, 206, b.

Si agens idem, et materia eadem, effectus erit idem (8. *Metaphysica*, i. c. 11); quis sensus? vii, 14, a et b.

Nullus effectus dependet essentialiter ab actione creaturae, sed tantum a divina. vii, 22, b, in fine, et inde.

Effectus alicujus causae dupliciter impediri potest. vii, 104, a, in fine, et inde.

ELECTIO

Electio non est idem actus secundum rem ac intentio. i, 78, a.

Electio est actus voluntatis, licet aliquid in ea importetur pertinens ad intellectum. i, 88, b-89, a = iv, 201, a-213, a.

Electio est respectu eorum quae sunt ad finem. i, 89, a = iv, 212, a.

Quomodo se habent ad invicem electio et usus? i, 90, a et b.

Electio quandoque differt realiter a consensu, quandoque secundum rationem tantum. i, 90, b.

Utrum ordinatio, seu directio, quae est in actu electionis, sit ab intellectu, vel a voluntate? i, 92, a-93, b.

Materiale in electione pertinet ad voluntatem, formale vero ad rationem. Quis sensus? i, 93, b, circa finem.

Electio, quid? i, 94, b = iv, 201, a-212, a.

Electio est appetitus intellectivi (6. *Ethic.*); quis sensus? i, 213, b.

Electio quomodo salvatur in Deo? iii, 22, a.

Electionem non potest naturaliter habere angelus in primo instanti sui esse. iii, 356, a-358, b.

Electio non est tantum eorum quae sunt ad finem. iii, 440, a.

Quae cadant sub electione? iv, 212, a.

Liberum arbitrium est principium electionis. iv, 212, a et b.

Quomodo ad invicem et ad voluntatem comparentur iudicium et electio? iv, 214, b, circa finem.

Electio eorum quae sunt ad finem, et volitio finis, quandoque sunt unus actus, quandoque duo. iv, 228, b.

Utrum defectibilitas electionis insit rei ex hoc quod est ex nihilo? iv, 502, a, et inde-505, a, et inde.

Ad hoc quod electio sit bona, duo requiruntur. v, 424, a.

Cum electione perversa stat scientia practica, non vero prudentia. v, 427, b.

Ad quem actum rationis sequatur electio? v, 430, a.

Electionis bonae vel male principia. v, 434, b.

ELEMENTUM

Elementorum qualitates aliae a propriis, sunt contrariis permixtae. ii, 122, a.

Elementa, licet non sint corruptibilia ut mixta, non tamen possunt simpliciter dici per se incorruptibilia. iv, 49, a. De modo quo formae substantiales elementorum in mixto remaneant. iv, 51, a et b-54, b, et inde-78, a, et inde-115, b, et inde.

De resolutione mixti in quatuor elementa. iv, 55, a-78, a, et inde.

Cur quatuor corpora simplicia inter caetera dicantur elementa? iv, 81, b.

Quomodo accipiat materiale elementum in definitione sacramenti? vi, 18, a-497, b.

EMPTIO

Ad emptionem duo requiruntur. v, 265, b.

ENS

Ens est objectum proprium, primum, et per se, nostri intellectus. i, 117, a-iii, 81, a, in fine, b.

Utrum ens habeat unam rationem, seu unum conceptum? i, 125, b, et inde-129, b, et inde-133, b, et inde-143, a, et inde.

Utrum ens dicatur univoce de Deo et creaturis? i, 129, b, et inde-141, a, et inde.

Alii conceptus quid addant ad conceptum entis? et quomodo differat a conceptibus aliorum? i, 134, a-142, a et b=iv, 379, b, et inde.

Conceptus entis est absolutus. i, 134, a.

Ens dicit unum conceptum ab omnibus inæqualiter participatum; et attributio in significato entis non est ex parte conceptus, sed ex parte rei significato. i, 135, b.

Conceptus entis formalis, est unus unitate formæ in intellectu; objectalis vero, unitate attributionis tantum; et, secundum hos diversos conceptus, diversa enti attribuntur, vel ab eo remouentur. i, 141, a, et inde.

Conceptus entis communis ad decem prædicamenta, et ad ens reale et rationis, quomodo est realis, et quomodo non? i, 143, b.

Ens commune, tripliciter. i, 143, b, circa finem-321, b.

Ens non est analogum sicut sanum. i, 144, a.

Ens, in quantum ens, est de ratione cuiuslibet. i, 149, a.

Ens dicitur multipliciter. i, 159, a=iv, 32, a.

An ens et unum significant substantiam rerum? i, 162, b, in fine-163, a.

Ponendum est unum ens perfectissimum, quod est suum esse. i, 168, b.

Utrum omne ens per participationem sit effective ab ente per essentiam? i, 171, a, et inde.

Quodlibet ens, secundum suam rationem, est perfectivum intellectus; secundum esse vero, voluntatis. i, 181, a.

Nullum ens creatum, est bonum per essentiam. i, 185, b.

Ens per accidens, quid? i, 236, a=ii, 228, b=iii, 234, a, in fine, b-235, a-238, b=iv, 99, b=v, 80, b-81, a et b-99, b, in fine.

Aliquod creatum, est ens per se. Quis sensus? i, 321, a.

Qualis sit divisio entis in substantiam et accidens? i, 321, b.

Ens nominaliter includitur in omni alia ratione, non autem participialiter sumptum. i, 324, b.

Ens non est genus. i, 334, a et b=vi, 265, a.

Qualiter ens dividatur in decem prædicamenta? i, 354, a.

Ens, sive nominaliter, sive participialiter dicatur, non convenit ita quidditative creaturæ sicut Deo. i, 362, a.

Non omne ens rationis est secunda intentio. ii, 185, a.

Quomodo ens et res prædicentur singulariter vel pluraliter in divinis? ii, 277, a et b.

In entibus rationis non est proprie genus, neque species; neque talia sunt in prædicamento. ii, 281, b.

Utrum entis ad non ens, et e converso, sit relatio realis? ii, 313, b, et inde-316, a, et inde.

Ens commune non est prius Deo, sed e contra, ii, 383, b.

Non implicat contradictionem aliquod ens ab alio esse æternum. iii, 1, b.

Etiā si aliquod ens esset ab æterno, esset a Deo ex nihilo. iii, 12, b.

Utrum creatura sit, prius natura non ens quam ens? iii, 12, b, et inde=iv, 504, b.

Omne ens aliud a Deo necessario est creatum. iii, 29, b.

Ens a non ente distat in infinitum. iii, 89, a et b-92, b-93, a, et inde-97, a et b-99, a-106, a.

Quid importet prædicta distantia inter aliquod ens et suum nihil? iii, 97, a et b-106, a et b.

Id. quod implicat contradictionem, nec est ens, nec non ens. iii, 98, b.

Una distantia inter unum ens et suum nihil potest esse maior quam alia distantia inter, aliud ens et suum nihil. iii, 99, a.

Ens per se, tripliciter. iii, 231, a.

Qualiter dividatur ens in ens finitum et infinitum, tam simpliciter quam secundum quid, tam in essendo quam in agendo? iii, 315, b, in fine-316, a et b.

Ens in potentia diversimode dicitur fundari et non fundari in actu. iv, 31, b.

Non omne quod potest dici *hoc est*, potest dici ens actu. iv, 33, a.

Omne ens rationis aut negatio est, aut relatio. iv, 379, b.

Non eodem modo aliquid dicitur ens simpliciter et bonum simpliciter. v, 122, b.

ENUNTIABILE, ENUNTIATIO

Ex parte nostri objectum scientiæ est quid complexum per modum enuntiabilis. i, 46, a.

Ad quid intellectus noster formet enuntiabilia? i, 56, b.

Enuntiatio non fit de conceptibus, sed de rebus. ii, 393, a.

Enuntiabilia et complexa Deus cognoscit. ii, 395, b.

Quodcumque enuntiabile Deus scivit, scit. Quis sensus? ii, 468, a-469, a.

Enuntiationes formare potest intellectus beatus. v, 226, a.

EPISCOPALE, EPISCOPATUS

Licet episcopatus sit alius ordo ab ordine sacerdotii, non tamen aliud sacramentum. vi, 95, b.

Episcopalis potestas quoad aliqua est superior potestate sacerdotis non episcopi. vi, 478, a.

Episcopatus est ordo, accipiendo ordinem large, prout ordo dicitur tam de sacramento quam de officio non sacramento; non autem proprie et stricte, prout ordo est sacramentum. vi, 478, b.

Ex hoc quod episcopalis potestas est ad ordinandum ministrum Eucharistiæ, non propinquius ordinatur ad Eucharistiā quam potestas minorum ordinum, ad disponendum populum ad susceptionem Eucharistiæ ordinatā. vi, 481, a.

EPISCOPUS

Solus Episcopus potest propria potestate et auctoritate confirmare. vi, 434, a.

Episcopus factus Papa non amplius consecratur. vi, 142, b-483, b.

Episcopus, quomodo habeat aliquem ordinem supra simplicem sacerdotem, et quomodo non? vi, 144, b.

Quare Episcopus dicitur summus sacerdos? vi, 483, b.

Quare Episcopus præsupponit sacerdotium? vi, 484, b, in fine, et inde.

Quare Episcopus dicatur sponsus Ecclesiæ? vi, 485, a.

Cur solus Episcopus confirmat, consecrat virgines, confert ordines, sanctificat vasa quibus ordinati utuntur? vi, 485, b.

Episcopi, etiamsi sint hæretici, schismatici et degradati, possunt conferre ordines. vi, 485, b, et inde.

Potestas quæ Episcopo datur in ejus promotione, non potest dici character. vi, 486, a.

ERROR

Error in ratione ex duobus contingere potest. iii, 423, a.

Duplex error potest esse in iudicio. v, 430, b-441, a.

Nullus peccat ex errore circa prima principia practica, sed circa principia proxima, et circa deductionem particularium conclusionum. v, 435, b.

ESSE

Esse dupliciter dicitur. i, 56, a-314, b=v, 111, b-112, a.

Multiplex modus essendi rerum. i, 118, b.

Esse in potentia passiva, est aliud ab esse in potentia receptiva. i, 192, a.

Est duplex *esse* in viventibus inferioribus. i, 195, a.
 Utrum suppositum plus includat *esse* quam natura? i, 234, a-241, a.
Esse estne de ratione suppositi? i, 238, b = v, 105, a, et inde.
 In Christo non sunt duo *esse* substantialia actualis existentiae. i, 238, b, et inde = v, 111, a, et inde.
 Impossibile est quod aliquod unum ens habeat duo *esse* simpliciter; secus de *esse* secundum quid et accidentalibus. i, 239, a-323, b = v, 157, b.
Esse proprie et vere non debetur nisi rei subsistenti. i, 239, a = ii, 555, b.
 Prima rerum creaturarum est *esse*. Quis sensus? i, 250, a, in fine-314, a, in fine = iii, 104, b.
 Non *esse* ex aliquo, et *esse* ex nihilo, quomodo differant? i, 258, a.
 Nulla creatura subsistens est suum *esse* existentiae; sed omnis essentia, seu quidditas creata, differt realiter a suo *esse*. i, 301, b, et inde = ii, 532, b = iv, 107, b, in fine, et inde-115, a.
Esse subsistens est simpliciter infinitum. i, 305, b.
 Si aliquod *esse* dicatur per se subsistens quia non recipitur in alio, de necessitate dicitur etiam et erit per se subsistens simpliciter, id est, non contractum ad specialem gradum entis. i, 305, b-306, a.
Esse subsistenti nihil reale competit nisi quod est entis, in quantum ens; secus per rationem nostram. i, 306, a, b, etc.
Esse subsistenti nihil competit per accidens. i, 306, a et b-308, b.
Esse subsistens continet totam perfectionem essendi. i, 307, a.
Esse existentiae non dividitur in actum et potentiam; immo de ratione ipsius est quod sit actu. i, 309, b.
 Omnis creatura participat *esse*. Quis sensus? i, 311, a et b = v, 109, a.
Esse creaturae non se habet ad id quod est, vel ad quidditatem creaturae, omnino consimiliter sicut forma substantialis ad materiam. i, 312, b.
Esse existentiae non se habet omnino similiter ad substantiam, vel essentiam creaturae, sicut accidens ad subjectum, accipiendo accidens proprie, pro quidditate accidentali reposita in aliquo novem generum accidentium. i, 313, b.
Esse creaturae, quo formaliter est actu, non est Deus; nec est proprie ens, vel quod est; nec ipsi debetur proprie fieri vel creari; unde nec dicitur proprie creatura: i, 314, a-321, a, in fine, b-327, a.
 Aliquod *esse* est ipsa essentia creaturae; aliquod vero *esse* est actualitas ejus; et aliquod *esse* non est hoc aut illud. i, 314, b = ii, 227, b-343, a.
 Utrum sequatur processus in infinitum, si *esse* sit reale quid additum enti? i, 316, b-324, b.
 Quomodo *esse* sit terminus generationis? i, 322, a.
Esse est accidens ejus cuius est. Quis sensus? i, 322, b-323, b, in fine = iv, 108, b.
Esse non participat aut acquirit aliud *esse*; nec ex unione ejus cum eo cuius est, resultat aliud *esse*, sicut ipsum resultat ex unione formae ad subjectum. i, 323, a = ii, 124, b, circa finem.
Esse in potentia simpliciter, dupliciter contingit. i, 325, b, et inde-329, b.
 An et quomodo *esse* det suam realitatem essentiae? i, 328, a.
 Afirmatio rei, puta hominis, non est ipsum *existere* ejus. i, 329, a.
 — *Esse* universale est terminus creationis. Quis sensus? i, 330, a = iii, 103, a, et inde.
 Ratione sui *esse* nihil ponitur in genere. i, 332, b.
Esse in potentia, quid? i, 341, a, circa finem = ii, 124, a-533, b.
 De mutabilitate creaturae secundum *esse* accidentale. i, 367, a.

Forma intensibilis potest dare diversa *esse*. ii, 122, b.
 Licet *esse* habeat gradus, non tamen essentia. ii, 122, b.
Esse non intenditur, sed forma, per hoc quod prius est sub uno *esse*, et post sub alio perfectiore, desinente priore. ii, 125, a.
 Cur, *esse* accidentali variato, non semper corrumpitur subjectum, sicut variato *esse* substantiali? ii, 126, a.
 Nullo modo concedendum est quod in divinis sit nisi unum *esse*. ii, 234, b-343, a = v, 76, b.
 Quid addat *subsistere* super *esse*? ii, 234, b.
Esse in se quid addat ad substantiam? ii, 267, b.
Esse a se et *esse* ab alio, quid? ii, 267, b.
 Utrum relatio habeat *esse* suum a fundamento? ii, 341, a-344, b, et inde.
Esse creaturae potest considerari quadrupliciter. ii, 412, a, in fine.
 Utrum *esse* creaturae possit abstrahi in communi ab *esse* in Deo et in se? ii, 417, a-423, b, in fine, et inde.
Esse est proprius, primus et per se effectus Dei. Quis sensus? ii, 509, a = iii, 80, b-81, a-84, b-102, a.
 Deus est ipsum *esse* subsistens. Quis sensus? ii, 532, b = iii, 200, a.
 Deus continue influit *esse* rebus. iii, 12, a.
 In quoniam sensu debet intelligi quod in sempiternis non differt *esse* et *posse*? iii, 14, a, in fine, b.
 In quoniam sensu natura, antequam habeat *esse* in rerum natura, sit omnino nihil? iii, 74, b.
 Tam secundum *esse* essentiae, quam secundum *esse* existentiae, creatura est a Deo. iii, 76, a.
 Nihil dat *esse* nisi Deus, ut causa principalis; et causa secunda, ut instrumentalis, agens in virtute Dei. iii, 102, a.
 Quomodo *esse* sit prius essentia, et e contra? iii, 102, b = v, 106, a.
Esse actualis existentiae potest dupliciter considerari. iii, 103, a.
 — *Esse* existentiae est perfectissimus effectus inter omnes participationes divinas, secundum Dionysium; est etiam universalissimus, non solum perfectione, sed etiam praedicatione; secus in omnibus de *esse* essentiae. iii, 103, a et b.
 Solus Deus dat *esse* primo et per se. Quis sensus? iii, 104, a-105, a et b.
 Aliquid habet totum suum *esse* simul, tametsi possit deficere ab *esse*. iii, 193, b.
 Impossibile est quod sit *esse* subsistens nisi unum tantum. iii, 200, a.
 Quomodo *esse* conferat ad individuationem naturae materialis? iii, 241, b, circa finem-249, b.
 Idem est *esse* omnium partium ab anima informatarum, et etiam materiae, vel partis post advenientis. iv, 103, a.
 Utrum *esse* quod dat formam, sit quid relativum, vel quid absolutum? iv, 105, a, et inde-107, b, in fine et inde.
Esse est proprius actus non materiae, sed substantiae totius, et etiam formae. iv, 108, a.
 Diversa comparatio ipsius *esse* ad formam, et ad compositum, et ad materiam. iv, 108, b, et inde.
Esse compositi est duplex. iv, 109, a.
 Proprium est substantiae *esse* simpliciter, accidentis vero *esse* secundum quid. iv, 114, b.
Esse accidentis non trahitur ad *esse* totius compositi sicut *esse* partium. iv, 114, b.
Esse substantiale est terminativum actionis tam Dei creantis quam physici generantis. iv, 114, b.
Esse substantiale est de intellectu compositi substantialis. iv, 115, a.
 Unicum *esse* quantum dat quantitas omnibus per eam quantificatis. iv, 150, a-153, a, circa finem.
Esse existentiae non potest separari ab essentia, etiam per Dei potentiam. iv, 150, b = v, 109, b, in fine.
Esse non virtute prioris actus actuali materiam vel subjectum, sed per seipsum; forma vero per *esse*. iv, 151, a.

Licet actuatio formæ sit aliud a forma, tamen actuatio *esse* non est aliud ab *esse*. iv, 151, b.
 Aliqua sunt indivisa in *esse*, quæ non sunt indivisa in essentia. iv, 152, b.
 Esse in potentia dupliciter contingit. iv, 166, a.
 Principium essendi differt a principio operandi. Quis sensus? iv, 266, b, in fine-267, a.
 Omnia naturaliter appetunt *esse*. iv, 381, a.
 In quo sensu Deus est *esse* omnium? v, 81, a et b.
 Esse pertinet ad hypostasim et ad naturam, sed diversimode. v, 105, b-111, a.
 Esse suppositi non potest Deo uniri. v, 106, a.
 Ex *esse* et essentia nullum vere unum tertium resultat. v, 110, b.
 In Christo sunt multa *esse* secundum quid et accidentalia. v, 112, a.
 In omni generatione substantiali acquiritur novum *esse* essentia; secus de *esse* existentia. v, 115, b.
 Esse primo competit supposito; secundo formæ. v, 116, b-117, b-119, a.
 Multiplex *esse* præjudicat unitati suppositi. v, 119, b, circa finem, et inde.
 Esse non est summa perfectio hominis. v, 122, b-123, a.
 Esse substantiale est illud per quod aliquid dicitur ens simpliciter. v, 157, b.
 Non posse esse in pluribus, dupliciter. vi, 251, a.
 Esse accidentis est *inesse*. Quis sensus? vi, 264, b, et inde.
 Utrum esse animæ intellectivæ sit totale *esse* hominis? vii, 13, a-27, b.
 Impossibile est diversas realiter productiones de *non esse* ad *esse* non nisi ad diversa realiter producta terminari. vii, 22, a.
 Esse creaturæ distinguitur a qualibet parte compositi, et a forma totius ejusdem. vii, 27, a.

ESSENTIA

Quid est cognoscere aliquid per essentiam suam? i, 121, a et b.
 In omnibus rebus creatis, essentia differt a potentia operativa. i, 182, b-192, a = vi, 269, b.
 Essentia, ut sic, non est diligibilis. i, 186, a.
 Animæ potentia non sunt ipsa animæ essentia. i, 189, a, in fine, et inde.
 In substantiis immaterialibus creatis, suppositum non est omnino idem secundum rem quod essentia. i, 231, a.
 Essentia in abstracto significare non convenit ratio generis vel speciei. i, 234, a.
 Essentia est terminus formalis in generatione Verbi. i, 241, b, in fine-242, a-283, b, in fine.
 Essentia est Pater, et similiter essentia est Filius. Quis sensus? i, 255, b, in fine, et inde.
 Non sequitur: *Res quæ est essentia, generatur; ergo essentia generatur*. i, 256, a.
 Essentia divina est principium omnium actuum divinorum. i, 259, a.
 Essentia, sub ratione essentia, non est principium alicujus actus secundi qui est operatio, sed solum respectu primi actus qui est *esse*. i, 259, b-281, b.
 Essentia divina est principium actus generationis sub ratione qua essentia est natura. i, 259, b.
 Utrum essentia sit principium generationis Verbi sub ratione intellectus vel alterius attributi? i, 282, b, et inde.
 Essentia est principale principium quo Pater generat, paternitas vero non, sed solum cointellectum. i, 284, a.
 In rebus creatis essentia differt realiter ab existentia. i, 301, b, et inde = ii, 532, b = iv, 107, b, in fine, et inde-115, a.
 Essentia potest intelligi sub *non esse*; ergo distinguitur realiter ab *esse*. i, 309, a et b.
 Quomodo essentia sit de se nihil, vel aliquid? i, 327, b.

Essentia comparatur ad *esse* sicut potentia ad actum. i, 329, a.
 Essentia, vel natura, multipliciter considerari potest. i, 349 b = iii, 73, b-293, b = v, 85, a-95, b.
 Quomodo debeat intelligi quod ad hoc ut aliquid sit in genere, oporteat quod sit compositum ex essentia et *esse*? i, 359, b.
 Essentia, in divinis, utpote distincta ratione a relatione, non distinguit personas. ii, 29, a.
 Utrum essentia, in divinis, non solum constituat personas, sed etiam concurrat ad distinctionem earum? ii, 224, b-225, a.
 Cur essentia divina potest esse communis, et esse eadem numero in pluribus suppositis, scilicet in communicante et communicato; et nulla alia? ii, 225, b.
 Divina essentia non potest dici suppositum, quamvis ei attribuat agere. ii, 225, b, in fine.
 Licet hæc sit vera, *Essentia est relatio in divinis*, non tamen ista, *Essentia refertur*. ii, 229, a.
 Essentia divina non solum personis sed etiam relationibus divinis dat subsistere. ii, 234, a.
 Essentia determinat se ad paternitatem. Quis sensus? ii, 269, b.
 Essentia divina et proprietas relativa sunt idem realiter. ii, 336, b.
 Essentia divina et relatio non sunt idem ex natura rei adequate et convertibiliter. ii, 345, b.
 Sola essentia divina est primum et principale objectum divini intellectus. ii, 371, a.
 Utrum essentia divina habeat rationem similitudinis et speciei in divino intellectu. ii, 383, a-393, a, circa finem, et inde.
 Equè universalis est essentia divina secundum actualitatem et virtutem sicut ens secundum prædicationem. ii, 383, b.
 Divina essentia est species intelligibilis divini intellectus, non obstante quod sit primo cognita. ii, 404, a.
 Quomodo essentia divina sit medium quo Deus cognoscit creaturas? ii, 404, b.
 Essentia divina est propria ratio cujuslibet creaturæ. ii, 406, a = vii, 245, b.
 Utrum essentia divina sit similitudo omnium creaturarum secundum aliam et aliam perfectionem et rationem quam in se habeat? ii, 413, a, et inde-419, b, in fine, et inde.
 De modo quo essentia divina est diversorum exemplar. ii, 420, a et b-421, b.
 Essentia divina non representat distincte creaturas ex parte representantis, sed ex parte representabilis. ii, 421, a = vii, 251, a.
 Terminus seu finis essentia, quid? ii, 524, a.
 Essentia rei nihil est sine *esse* existentia, nisi forte in intellectu creantis. iii, 74, b.
 Tam secundum essentiam, quam secundum existentiam, creatura est a Deo, sed diversimode. iii, 76, a.
 Essentia divina non est communicabilis ad modum universalis. iii, 247, a.
 Essentia divina non includit virtualiter omnia per eam cognoscibilia. iii, 312, b, in fine.
 Ab essentia non potest separari *esse*, etiam per Dei potentiam. iv, 150, b = v, 109, b.
 Essentia naturæ compositæ non est simplex, etiam secundum Philosophum. v, 22, b.
 Sola essentia divina, inter substantias spirituales, potest esse species intelligibilis in intellectu alterius. v, 64, b, et inde = vii, 220, a et b.
 Essentia divina non potest proprie dici forma ipsius intellectus, sed se habet per modum formæ. v, 65, a et b.
 Implicat contradictionem quod per nullum *agere* divinum communicetur essentia divina ad intra. v, 73, b.
 Compositum accidentale, resultans ex substantia et accidente, non est essentia completa. v, 80, b.

Ex essentia et *esse* nullum vere unum tertium resultat. v, 110, b.

Utrum divina essentia representet naturaliter et ex necessitate res creatas et creabiles, quantum ad id quod sunt? vii, 240, a-253, b, et inde.

Essentia divina, ut essentia est, non representat distincte creaturas. Quis sensus? vii, 243, b-246, b-247, b-251, b.

Essentia divina est speculum voluntarium, secundum Augustinum. Quis sensus? vii, 251, b.

EUCCHARISTIA

In sacramento Eucharistiae, quantitas supplet vicem materiae quoad omne contingens. iii, 111, a = vi, 274, a.

Materia panis non manet in sacramento Eucharistiae sub forma corporis Christi. iii, 422, a, in fine.

Utrum forma panis convertatur in animam Christi in Eucharistia? iv, 61, b, et inde-95, a, et inde.

Anima Christi est in sacramento Eucharistiae ex vi sacramenti, non nisi ut dat *esse* corporeum: concomitanter vero, secundum omne quod est, et quod in ea est. iv, 95, a et b = vi, 198, b.

Quando dicitur quod in Eucharistia, anima Christi, secundum quod est forma corporeitatis, est terminus conversionis, potest *esse* quadruplex sensus. iv, 95, b, in fine.

Tantam identitatem haberet in sacramento Eucharistiae corpus Christi vivum et mortuum, quantum contingeret eodem tempore illud habere secundum *esse* extra sacramentum. iv, 96, a = vi, 186, b, et inde.

Si Sabbato post Parasceven fuisset consecratum corpus Christi, fuisset in eo anima Christi unita cum materia in *esse* sacramentali, non autem in *esse* formali, secundum Hervaeum; secundum Capreolum autem, nec in *esse* sacramentali, sed esset in eo forma cadaveris, unita utroque modo, sed non ex vi sacramenti. iv, 96, a = vi, 187, b, in fine, et inde.

Terminus per se conversionis panis in corpus Christi non est purus respectus aut modus, sed substantia sub modo essendi in sacramento. iv, 99, a et b = vi, 188, b, et inde-242, a.

Quomodo qualitas aut quantitas sit de ratione primi et per se termini conversionis panis in corpus Christi? iv, 99, b.

Quid per se claudatur sub significato corporis, cum dicitur: *Hoc est corpus meum*? iv, 99, b.

Accidentia, in Eucharistia, subsistunt per se; quis sensus? Et quomodo intelligitur quod dicit quaedam glossa, nihil scilicet *esse* ponderosum in Eucharistia? iv, 145, b.

Accidentia, in sacramento Eucharistiae, sunt composita ex *esse* et *quod est* post consecrationem; non autem ante. iv, 149, a = vi, 265, a.

Ad quam dispositionem attingant verba formae consecrationis in sacramento Eucharistiae; et quomodo? vi, 26, b-28, b.

Verba formae consecrationis, in sacramento Eucharistiae, non agunt ad desinitionem panis absolute, sed ut non sit subjectum specierum, ita quod post verba, haec est vera: *substantia panis desinit esse in sacramento Eucharistiae*. vi, 28, b-29, a et b.

Quomodo duae substantiae sibi invicem in sacramento Eucharistiae succedant? vi, 29, b-247, a et b.

In conversione panis in corpus Christi non datur ultimum *esse* panis; sed primum *non esse*. vi, 30, a.

In sacramento Eucharistiae, virtus conversionis est perfectior in sacerdote quam in verbo, simpliciter; e converso autem, secundum quid. vi, 36, b.

Eucharistia est perfectissimum sacramentum. vi, 45, b-145, b.

Eucharistia differt in multis ab aliis sacramentis. vi, 145, a-146, a et b-153, a-215, b.

Eucharistia est unum sacramentum, et non plura. vi, 145, b. Forma sacramenti Eucharistiae consistit in his verbis: *Hoc est corpus meum*; et *Hic est calix*, etc. vi, 146, a, in fine, b.

Forma Eucharistiae differt a formis aliorum sacramentorum in duobus. vi, 146, b.

Forma consecrationis panis duntaxat et praecise consistit in his verbis, *Hoc est corpus meum*. vi, 146, b-149, b, et inde-156, b, et inde.

Conversio panis in Corpus Christi non debuit per verba formae significari ut in fieri, sed ut in facto esse. vi, 147, a.

In Eucharistia, tam consecratio materiae quam usus ejus per verba Domini exprimitur. vi, 147, a.

Verba quae ad usum pertinent, non sunt de forma sacramenti Eucharistiae. vi, 147, a, in fine, b-155, a.

Predicta locutio quam profert sacerdos in consecratione panis, scilicet, *Hoc est corpus meum*, est vera. vi, 147, b.

Verba consecrationis, in Eucharistia, non supponunt rem significatam, sed faciunt. vi, 148, a.

Sola conveniens et completa forma consecrationis sanguinis Christi est haec: *Hic est enim calix sanguinis mei, novi et aeterni testamenti, mysterium fidei qui pro vobis et pro multis effundetur in remissionem peccatorum*. vi, 148, a, in fine, b-151, a et inde-161, a, et inde.

Virtus sanguinis Christi quae operatur in sacramento Eucharistiae, ad tria ordinatur, quae per verba consecrationis sanguinis sunt expressa. vi, 148, b.

Utrum corpus Christi cum speciebus concurret per modum unius virtutis in sacramento Eucharistiae? vi, 149, a-153, a.

In sacramento Eucharistiae est duplex res sacramenti. vi, 149, a-182, b, circa finem.

Utrum species sint materia sacramenti Eucharistiae? vi, 149, a-153, b.

Utrum sacramentum Eucharistiae sit unum unitate integritatis aut refectionis praecise? vi, 149, b-155, b, circa finem, et inde.

Utrum cum dicit sacerdos, *Hoc est corpus meum*, ly *hoc* demonstret aliquid determinatum? vi, 150, a, in fine, b-157, a, in fine, et inde.

Utrum ly *hoc* demonstret non solum substantiam, sed quantitatem sub totali ratione quantitatis? vi, 150, b, circa finem, et inde-160, a, et inde.

Utrum corpus Christi sit sub speciebus per modum contenti? vi, 151, a-160, b.

Utrum aliqua verba sint de forma et essentia sacramenti Eucharistiae? vi, 152, b, in fine-163, a.

Corpus Christi non est essentialiter virtus sacramenti Eucharistiae, sed per se est partiale subjectum ejus, cum speciebus vero totale. vi, 153, a.

In Eucharistia sacramentum potest tripliciter sumi. vi, 153, b.

Non species, sed panis et vinum, sunt, proprie loquendo, materia sacramenti Eucharistiae. vi, 153, b.

Species possunt improprie dici materia sacramenti Eucharistiae; non tamen ex qua, sed in qua, vel circa quam. vi, 153, b, et inde.

In sacramento Eucharistiae virtus sacramentalis non est principaliter in materia. vi, 154, b.

Usus Eucharistiae nihil efficit seorsum ab eo quod efficit sacramentum, ad quod et concurret solum sicut causa *sine qua non*. vi, 154, b, in fine.

Usus in sacramento Eucharistiae non est de essentia ejus; pertinet tamen ad completum esse ejus. vi, 155, a.

Quid significat usus manducationis et potationis in sacramento Eucharistiae? vi, 155, b.

Spiritualiter manducare sacramentum Eucharistiae contingit dupliciter. vi, 155, b.

Sumens hoc sacramentum sub specie panis, non sumit ipsum complete, quantum ad duo. vi, 155, b, in fine.

Quare celebrans tenetur sumere Eucharistiam sub utraque specie, non autem populus? vi, 156, a.

Ad consecrationem sacramenti Eucharistiae sufficit quod verba consecrationis significant illud quod continetur in hoc sacramento, non quidem ex serie verborum praecedentium, sed ex institutione Christi et intentione ministrum. vi, 156, b.

Quomodo et pro quo supponat *ly hoc* positum in forma consecrationis corporis? vi, 158, a.

Hoc pronomen *hoc*, in forma consecrationis, non demonstrat accidentia, sed substantiam sub eis contentam. vi, 160, a.

Corpus Christi non est in sacramento Eucharistiae ut in loco; nec incipit esse in eo per motum localem; nec est in sacramento situatim. vi, 160, b-165, a-196, b-197, a et b-199, b-203, b, in fine-205, b = vii, 86, a et b.

Corpus Christi dicitur aliquo modo continere species sacramentales. vi, 161, a.

Cur in consecratione corporis non dicitur *quod pro vobis tradetur*, sicut in consecratione sanguinis dicitur *quod pro vobis effundetur*? vi, 161, b, in fine-162, a.

Non omnia verba pertinentia ad effectum Eucharistiae, sunt de essentia sacramenti. vi, 162, b.

Sacerdos, etiamsi sola verba consecrationis proferat, cum intentione consecrandi, conficit sacramentum Eucharistiae. iv, 163, b.

Verum corpus Christi est in sacramento Eucharistiae secundum veritatem, et non solum sicut in signo vel figura. vi, 164, a.

Verum corpus Christi, per hoc quod incipit esse realiter in sacramento in terris, non desinit esse realiter in caelis; immo simul est in caelis localiter et in terra vel in altari sacramentaliter, et in diversis locis vel altaribus in terra simul. vi, 164, b, in fine, et inde.

Utrum Christus sit in sacramento Eucharistiae non tanquam contentum, sed solum tanquam praesens? vi, 165, b-170, b.

Utrum praesentialitas quam habet corpus Christi ad species, sit ordo aut respectus? vi, 166, a-171, b-246, b.

Utrum conversio, vel species sacramentales, sint ratio formalis quod corpus Christi sit in sacramento Eucharistiae? vi, 167, b-173, a-180, a.

Respectus derelictus inter corpus Christi et species sacramentales potest reduci ad genus *ubi* vel habitus. vi, 172, b.

Quantitas corporis Christi est realiter in sacramento Eucharistiae; et habet respectum praesentialitatis ad species, non autem respectum contactus. vi, 172, b, in fine, et inde.

Corpus Christi non est definitivum in sacramento Eucharistiae. vi, 180, a.

Christus est totus et totaliter in sacramento Eucharistiae, quoad omnem sui substantiam. vi, 181, b.

Dupliciter contingit aliquid esse in sacramento Eucharistiae. vi, 181, b-182, a.

In Eucharistia est totus Christus, totalitate quantitatis dimensivae. vi, 182, a.

Utrum in sacramento Eucharistiae sit quantitas corporis Christi dimensiva? vi, 184, b, in fine, et inde-193, a, circa finem, et inde.

Utrum convenienter dicatur quod in Eucharistia sit corpus Christi quantum, sed non quantitative? vi, 185, b, et inde-195, b, et inde.

Quid includit terminus conversionis vini in sanguinem? vi, 189, a, et inde.

Omne accidens corporis Christi absolutum, est per concomitantiam in sacramento corporis Christi; non autem omne respectivum. vi, 193, b.

Quomodo quantitas, cui per se competit divisibilitas, possit esse in sacramento Eucharistiae indivisibiliter? vi, 194, a.

Quantitas corporis Christi absolvitur in sacramento Eucharistiae a lege extrinseca, id est, a divisibilitate extrinseca; non autem ab intrinseca. vi, 198, a.

Dissimilitudo inter *esse* quantitatis interminatae in materia, et quantitatis corporis Christi in sacramento. vi, 198, a.

Quantitas corporis Christi in sacramento dat eidem omnem effectum formalem intrinsecum, non autem extrinsecum. vi, 198, b.

Quomodo divinitas sit in sacramento Eucharistiae? vi, 198, b.

Christus, secundum *esse* quod habet in Eucharistia, non movetur per se; potest tamen moveri per accidens, ad motum Eucharistiae. vi, 199, a, et inde.

Cur, cessantibus speciebus, desinat esse in sacramento Eucharistiae corpus Christi? vi, 201, b.

Quomodo ad motionem corporis Christi ad motum hostiae interveniat miraculum? vi, 202, a.

Corpus Christi potest in diversis hostiis moveri contrariis motibus; et habet in diversis hostiis diversum *esse* sacramentale secundum numerum, licet unum secundum speciem. vi, 202, b, in fine, et inde.

Cur corpus Christi non frangatur aut dividatur ad fractionem aut divisionem hostiae? vi, 203, a.

Non eodem modo est praesens corpus Christi loco specierum, quo angelus loco sui mobilis. vi, 206, a.

Nullus oculus corporalis potest videre corpus Christi prout est in Eucharistiae sacramento; hoc autem potest quilibet oculus intellectualis beatus; nullus vero oculus intellectualis non-beatus hoc potest cursu naturali et propria virtute naturali. vi, 206, b.

Neque etiam potest corpus Christi, prout est in hoc sacramento, illo modo videri ab oculis beatorum aut Christi, nisi per miraculum. vi, 211, b, et inde.

Quid circa sacramentum Eucharistiae possit vel non possit cognoscere angelus? vi, 214, b, et inde-217, b-219, b.

Substantia panis et vini non remanet post consecrationem in sacramento Eucharistiae. vi, 220, b-223, b, in fine, et inde-231, b, in fine, et inde.

Non tamen substantia ista annihilatur aut resolvitur in praesentem materiam. vi, 221, b.

Substantia panis et vini convertitur in corpus et sanguinem Christi conversione singularissima. vi, 222, a.

Conversio panis et vini in corpus et sanguinem Christi non est formalis. vi, 222, b.

Conversio panis et vini in corpus et sanguinem Christi differt ab aliis conversionibus naturalibus in quatuor. vi, 223, a.

Utrum corpus Christi sit in hoc sacramento per assumptionem panis, et non per conversionem? vi, 224, a, etc.-231, b, etc.

Utrum conversio panis tantum dispositive concurrat ad hoc quod corpus Christi sit in altari? vi, 228, b, et inde-243, a, et inde.

Utrum corpus Christi possit esse in altari, divina virtute, nulla facta conversione, sed manente substantia panis? vi, 229, b-244, b, et inde.

Utrum in transsubstantiatione sacramenti Eucharistiae sit successio *esse* unius substantiae post *non esse* alterius? vi, 230, b, circa finem-246, b, in fine, et inde.

Utrum transsubstantiatio, seu conversio, sit subjective in pane? vi, 231, b-248, a.

Panis et vinum assumuntur et uniuntur divinitati. Quis sensus? vi, 231, b, in fine-232, a.

Cur sacramentum Eucharistiae dicatur sacramentum assumptionis? vi, 232, a.

Panis quem frangimus, participatio corporis Domini est. Quis sensus? vi, 232, b.

Articulus fidei specialis est de sacramento Eucharistiae. vi, 233, a.

Hanc positionem, quod corpus Christi sit in Eucharistia per assumptionem panis, multa inconvenientia sequuntur. vi, 233, b.

Corpus Christi non est in Eucharistia per communicationem idiomatum. vi, 234, b.

Transsubstantiatio per se terminatur non solum ad corpus Christi, sed etiam ad praesentiam ejus in sacramento; et quomodo? vi, 237, b, et inde.

Convenientia et differentia inter conversionem alimenti in alitum, et conversionem panis in corpus Christi. vi, 239, b. Manetne substantia panis in corpore Christi in potentia obediuntiali? vi, 240, b-242, b-253, a.

In quonam sensu posset dici in Eucharistia formam et materiam panis converti in formam et materiam corporis Christi? vi, 242, a in fine, b.

Corpus Christi non esset in altari, si in ipsum converteretur panis etiam quoad accidentia. vi, 245, a.

Quæ locutiones sint concedendæ vel negandæ circa sacramentum Eucharistiæ? vi, 247, b.

Transsubstantiatio non fit nisi in ultimo instanti prolutionis verborum. vi, 248, b.

In sacramento Eucharistiæ remanent accidentia panis sine subjecto quod sit substantia, et aliquod accedens sine subjecto simpliciter. vi, 249, b.

Alia accidentia a quantitate sunt subjective in quantitate vi, 250, b-255, a-263, b, in fine, et inde.

Accidentia panis et vini, quæ remanent in Eucharistia, possunt immutari substantialiter aliquid extrinsecum. vi, 251, a.

Prædicta accidentia, sicut poterant dupliciter corrumpi ante transsubstantiationem, ita et post; et ex eis sic corruptis potest generari substantia. vi, 252, a.

Utrum alia accidentia possint esse sine subjecto sicut quantitas? vi, 253, b, in fine, et inde-259, b, in fine, et inde.

Utrum in condensatione et rarefactione specierum in sacramento Eucharistiæ quantitas prior distinguatur a posteriori? vi, 254, b-262, b, in fine, et inde.

Utrum in sacramento Eucharistiæ detur accidenti subsistere et modus essendi substantiæ? vi, 255, a, circa finem-264, b, et inde.

Utrum forma substantialis geniti ex speciebus in sacramento Eucharistiæ, puta vermis, recipiatur subjective in dimensionibus interminatis? vi, 258, b, in fine, et inde-274, a et inde.

Utrum, corruptis speciebus in sacramento, adveniat nova materia, quæ sit subjectum formæ substantialis geniti ex illis? vi, 259, a, in fine-274, a in fine, et inde.

Utrum quantitas Eucharistiæ possit naturaliter corrumpi? vi, 259, b-275, b, et inde.

Raritas et densitas sunt qualitates, et conservantur in sacramento Eucharistiæ, subtracta materia panis. vi, 262, b, in fine.

Quomodo ex speciebus sacramentalibus aliquid generetur? vi, 271, a.

Materia geniti ex speciebus sacramentalibus erat in potentia obediuntiali in eis. vi, 275, a.

Plures sacerdotes possunt simul unam et eandem hostiam et idem vinum consecrare. vi, 276, b.

Vino consecrato, seu ipsi sanguini Christi, potest alius liquor admisceri. vi, 277, a.

Duplex est effectus mixtionis liquoris cum vino consecrato. vi, 277, a.

Utrum plures sacerdotes possint simul consecrare eandem hostiam, sic quod unus consecret unam partem, et alius aliam? vi, 278, a, in fine, b-282, b, et inde.

Utrum si sanguini Christi admisceretur alius liquor alterius speciei, majoris vel æqualis virtutis, desineret ibi esse totaliter sanguis Christi; et si prædictus liquor esset minoris virtutis, remaneretne ibi sanguis sub omni parte specierum sub qua prius erat? vi, 280, b, et inde-289, a, et inde.

Utrum, si liquor admixtus esset ejusdem speciei, et per omnia similis, faceret quod sanguis Christi desineret esse in Eucharistia? vi, 281, a-291, a et inde.

Utrum, si liquor esset similis secundum substantiam, non autem secundum omnes qualitates, faceret desinere sanguinem Christi esse sub speciebus? vi, 281, b-292, a, et inde.

Sacerdos potest consecrare unam partem hostiæ, duntaxat per intellectum eam signando, ita quod non requiritur signatio sensus. vi, 286, a.

Quare Apostoli non consecraverunt, Christo consecrante in coena, presbyteri tamen, in sua ordinatione, Episcopo celebrant? vi, 286, a et b.

Non simul proferentes verba consecrationis possunt simul consecrare. vi, 287, a.

Ubi maneat virtus verborum prius prolatorum, donec celebrans eadem proferat? vi, 287, b.

Apparilio carnis, vel pueri, in sacramento Eucharistiæ, contingit dupliciter. vi, 289, b.

Sumens Eucharistiam in peccato mortali est sacrilegus. vi, 383, a.

Utrum in sacramento Eucharistiæ imprimatur ornatus? vi, 436, b-442, a.

Duplex est preparatio suscipientium sacramentum Eucharistiæ. vi, 477, b.

EVANGELIUM

Duplex fuit publicatio Evangelii. vi, 73, a, circa finem, b.

EVIDENTIA

Quorumnam principiorum evidentiam requirit scientia? i, 1, b.

Evidentia de articulis fidei possetne homini communicari per Dei virtutem? iv, 193, a-197, b, et inde.

EX

Quid importat præpositio *ex*? i, 257, a, in fine.

Omnes intentiones quæ significantur per præpositionem *ex*, in duobus modis includuntur. iii, 72, a.

EXCUSARE

Quanam impotentia excusat a peccato; quanam non? iv, 312, a-321, a-403, a.

Quanam ignorantia excusat a peccato; quanam non? iv, 322, a = vi, 71, b.

De bonis excusantibus matrimonium. vi, 505, a.

EXEMPLAR, EXEMPLUM

Ad exemplar proprie dictum, quid? ii, 421, b, in fine.

Non est semper curandum de exemplis Aristotelis. iv, 101, a.

Reverentia quæ exhibetur exemplato, non sistit in eo, sed tendit ad exemplar. v, 141, a.

EXISTENTIA

Actualis existentia subjecti non requiritur ad veritatem propositionis cujuslibet. i, 148, b = v, 275, a-280, a, et inde.

In rebus creatis existentia realiter differt ab essentia. i, 301, b, et inde = ii, 532, b = iv, 107, b, in fine, et inde-115, a.

Esse existentia non dividitur in actum et potentiam. i, 309, b.

Existentia creaturæ non se habet omnino similiter ad essentiam ejus sicut forma ad materiam, vel sicut accedens ad subjectum. i, 312, b-313, b.

Ipsi *esse* existentia non debetur proprie fieri vel creati. i, 314, a-321, a, in fine.

Afirmatio rei non est ipsa ejus existentia. i, 329, a.

Per se existere non est de essentia substantiæ. ii, 518, b.

Ad existentiam totius successivi non requiritur existentia partium. iii, 187, a.

Existentia non potest separari ab essentia. iv, 150, b = v, 109, b, in fine.